Nr. 28

10 JULI 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

Mariner 4 bij Mars

Op 28 november 1964 werd met behulp van een Atlas-Agena-raketcombinatie een Mariner-4-ruimteschip in een parkeerbaan om de aarde gebracht. Daarna werd de snelheid opgevoerd en ontsnapte de Mariner aan de aantrekkingskracht van de aarde. In een lange, ellipsvormige baan ging het op weg naar de planeet Mars, een reis die een half jaar zou duren. Controlestations op aarde en een ingebouwd elektronisch brein houden de Mariner in de goede koers. In de Mariner bevinden zich drie lichtgevoelige cellen, een gericht op de ster Canopus, twee op de zon. De vaste schotelantenne blijft gericht op de aarde. Op de vier vleugels van de Mariner bevinden zich 28.224 zonnecellen, die het licht van de zon omzetten in energie, die gebruikt wordt voor de werking van de apparatuur en wordt opgeslagen in batterijen. Dit technisch meesterstukje zal op 14 juli aanstaande bij de rode planeet aankomen en als alles goed gaat, zal het een aantal vragen, die de geleerden al eeuwen bezighouden, beantwoorden.

Al van ouds vonden de mensen Mars het boze oog aan het uitspansel. Astrologen noemen Mars de oorlogsplaneet vanwege zijn rode kleur. En wat zegt de wetenschap? Al eeuwen wordt Mars vanaf de aarde door telescopen in het oog gehouden. Vroeger dacht men kanalen en steden op Mars te zien; tegenwoordig neemt men aan dat deze kanalen gezichtsbedrog zijn. Maar wat is er van Mars bekend? Mars is kleiner dan de aarde. Deze planeet kent evenals de aarde vier seizoenen. Het grootste deel van de planeet is bedekt met woestijnen, die hem zijn rode kleur geven. Kleine delen zijn in de zomer groenachtig gekleurd; het is mogelijk dat er planten groeien of mossen. Sommige geleerden vermoeden dat er zich planten bevinden in lange scheuren van de uitgedroogde Marskorst. Over de woestijnen jagen soms reusachtige stofstormen. De dampkring van Mars bestaat voor ruim 98 procent uit stikstof, voor 1 procent uit argon en voor een kwart procent uit koolzuur, waarbij dan nog wat sporen van waterdamp en zuurstof komen. Leven zoals wij het kennen is er niet mogelijk. De temperatuur is er lager, bovendien houdt de dunne atmosfeer de zonnewarmte niet lang vast, zodat de temperaturen schommelen tussen 25 graden Celsius boven nul overdag en 100 graden onder nul 's nachts. Er zijn wolken waargenomen die een lengte hadden van 5000 kilometer.

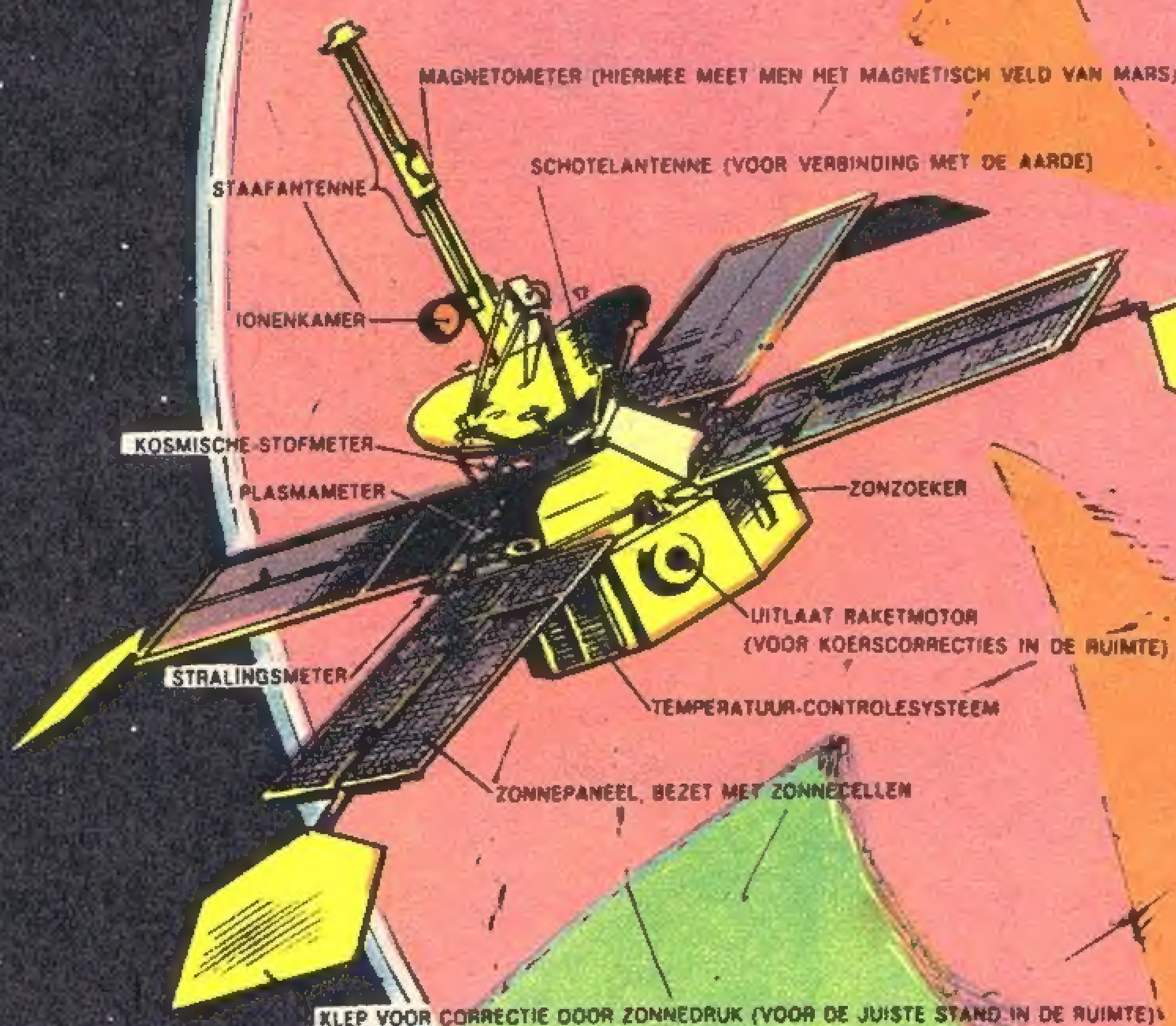
Mariner 4 moet op 14 juli 22 foto's maken van de oppervlakte van Mars vanaf een afstand van 14.000 kilometer. In 1969 zal een onbemand ruimteschip op Mars landen, in 1980 zullen er voor het eerst mensen voet aan land zetten.

ZIET HET LEVEN OP MARS ER ZO UIT? LEVEN ZOALS OP AARDE VOORKOMT IS ER NIET MOGELIJK. VEEL GELEERDEN NEMEN AAN DAT MARS GROTENDEELS BESTAAT UIT DORRE WOESTIJNEN MET SLECHTS OP ENKELE PLAATSEN LEVEN VAN ORGANISCHE MOLECULEN. ANDERE MENEN DAT DE KLEINE PLANTEN VERSTIKT ZOUDEN WORDEN DOOR DE STOFSTORMEN EN DAT ER ALLEEN GROTE PLANTEN VOORKOMEN, DIE BESTAND ZIJN TEGEN DE ENORME TEMPERATUURVERSCHILLEN.

ENIGE ONDERDELEN VAN DE 260 KILO ZWARE EN UIT 138.000 DELEN OPGEBOUWDE MARINER 4.

HET RUIMTESCHIP IS 2.85 METER HOOG. MET UITGEVOUWEN VLEUGELS IS DE SPANWIJDTE 7 METER. DE TEMPERATUUR BINNENIN LIGT TUSSEN 10 EN 30 GRADEN CELSIUS. VAN EEN RUSSISCH RUIMTESCHIP, DAT OOK ONDERWEG IS NAAR MARS, DE SONDE 2, IS DE ENERGIEVOORZIENING UITGEVALLEN.

OP MARS HEERSEN SEIZOENEN NET ALS OP AARDE. IN DE WINTER GROEIEN DE POOLKAPPEN AAN, DIE BESTAAN UIT IJS VAN ENKELE MILLIMETERS DIK. IN DE ZOMER SMELTEN ZE GROTENDEELS WEG EN ONTSTAAN ER GROENE DELEN.

MARS ZIET ER VOOR ONS UIT ALS EEN RODE VLEK. ONZE WAARNEMINGEN ZIJN ECHTER VERTROEBELD DOORDAT ONZE ATMOSFEER ALTIJD IN BEWEGING IS, WAARDOOR GEEN SCHERPE FOTO'S GEMAAKT KUNNEN WORDEN. IN HET BEGIN VAN DEZE EEUW IS DOOR GELEERDEN EEN MARSKAART GEMAAKT, DIE VOLGENS ANDERE ECHTER OP GEZICHTSBEDROG BERUST.

Butters

WIN een van de

1056 Prijzen

in de

Treets

kleurwedstrijd

Zóveel prijzen, allemaal voor jullie, jongens en meisjes van 5 tot 15 jaar. Ja, 1056! 6 machtige eerste prijzen en 1050 andere.
Je kunt 'n fiets winnen, 'n transistorradio of 'n koffergrammofoon. Er zijn 'pop'-platen, horloges, Electro's, magnetische aankleedpoppen, autokwartetten, Zic Zac weeftoestellen, 'Wachtwoord' quiz spellen, 'Bobby' vliegtuigmodellen... teveel om op te noemen. Afzonderlijke prijzen voor jongens en voor meisjes, voor de kleintjes en voor de groteren.
En de wedstrijd is zo gemakkelijk! Ga naar een winkel waar ze Treets verkopen. Haal daar een deelnemersformulier en kleur de plaat op de achterkant. Stuur die plaat in vóór 4 september 1965. Je hebt dan 1056 kansen op een prachtige prijs.

Treets - **pinda's in melkchocolade.**

OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

SUS-OMASHA ZAL U ALTIJD DANKBAAR BLIJVEN VOOR HET FEIT, DAT U ZIJN DOCHTER GERED HEBT!
IK WIL U EEN GUNST VRAGEN.

WAAR ZIJN DE DRIE METGEZELLEN VAN SANTER?
ZE ZULLEN NET ALS U STERVEN AAN DE MARTEL-PAAL.
ARRANZ. 65.

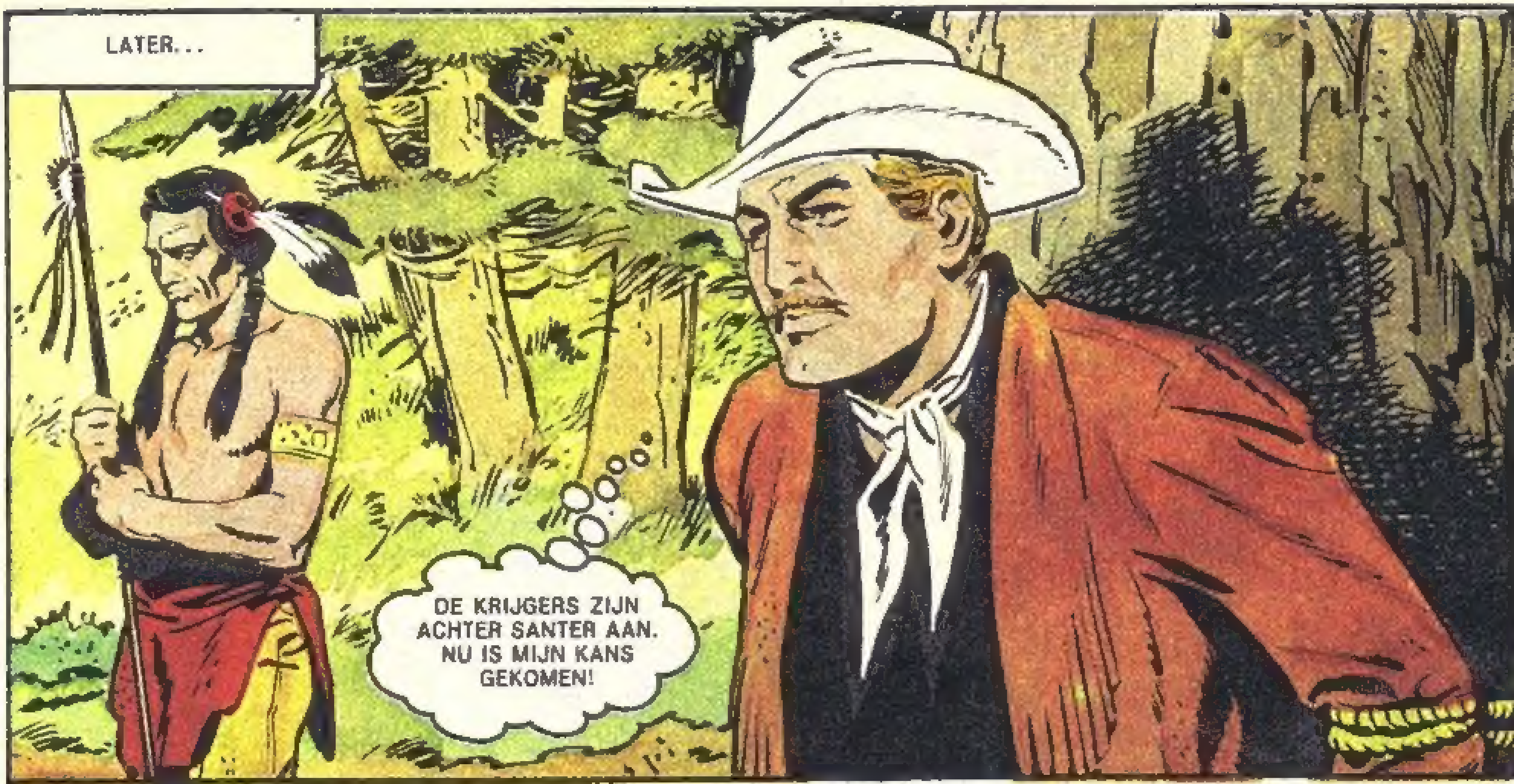

IK VRAAG U HEN VRIJ TE LATEN. ZE ZIJN ONSCHULDIG.
WAT? HEN VRIJLATEN?...

GOED. ZIJ ZULLEN BIJ U GEBRACHT WORDEN, OPDAT ZE U KUNNEN BEDANKEN.

MENEER SHATTERHAND, WIJ ZIJN U ZEER DANKBAAR. ZONDER UW TUSSEN-KOMST ZOUDEN WIJ ZEKER GESTORVEN ZIJN!

WIJ GAAN NU ACHTER SANTER AAN EN ZULLEN HEM STRAFFEN!

LATER...
DE KRIJGERS ZIJN ACHTER SANTER AAN. NU IS MIJN KANS GEKOMEN!

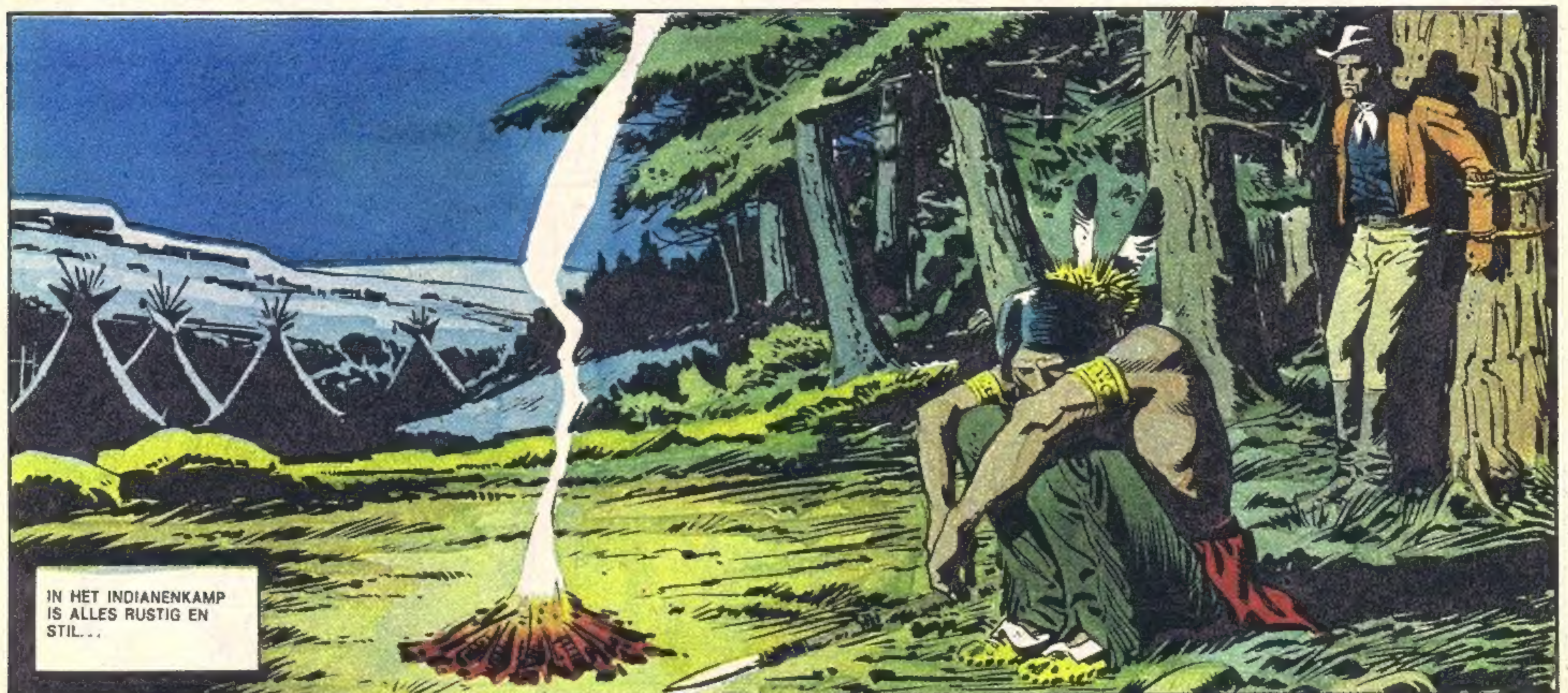

DE GEVANGENE WORDT GOED VERZORGD...
HET WAS BETER GEWEEST ALS U MET PIDA WAS MEEGEGAAN!

ONDERWEG HAD U DAN SAMEN MET HEM DE VREDESPIJP KUNNEN ROKEN!

DAARNA HAD PIDA ME NIET MEER KUNNEN DODEN. BEDOEL JE DAT?
JA!

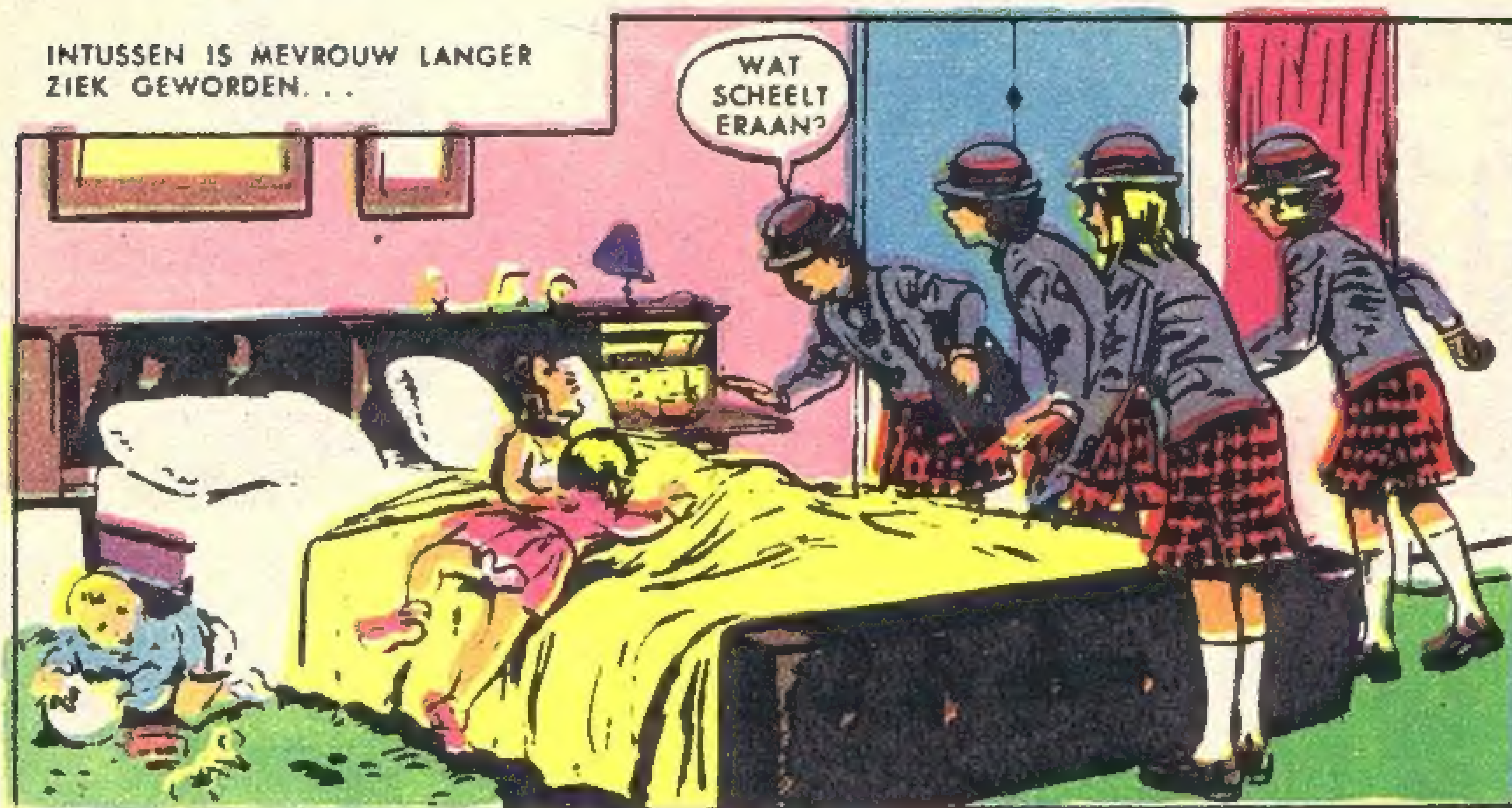

WEES NIET BEZORGD. BLIJF VANNACHT IN JE TENT. ER WACHT JE SPOEDIG EEN VERRASSING!
OEF! KAHO-OTO HEEFT HET BEGREPEN!

DE NACHT ZAL NU SPOEDIG VALLEN!

IN HET INDIANENKAMP IS ALLES RUSTIG EN STIL...

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Onze vriendinnen hebben een loterij op touw gezet en de baten daarvan voor mevrouw Langer bestemd. Maar juffrouw Smith hoort van de zaak en zet hun de voet dwars...

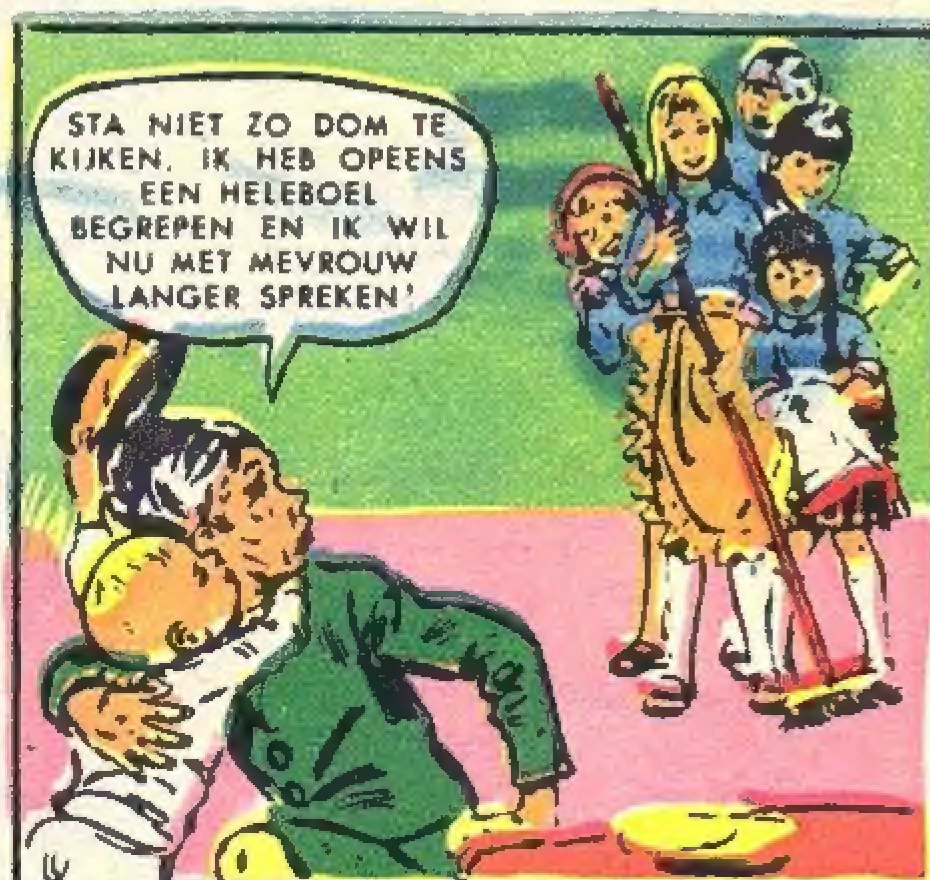

DAN GEBEURT ER IETS ONVERWACHTS. . .

ONZE VRIENDINNEN ZIJN STOMVERBAASD. . .

ONZE VRIENDINNEN GAAN TERUG NAAR SCHOOL. DIT AVONTUUR IS AFGELOPEN. ZULLEN ER HUN NIEUWE GEBEURTENISSEN TE WACHTEN STAAN? VOLGENDE WEEK HOREN WE ER MEER VAN!

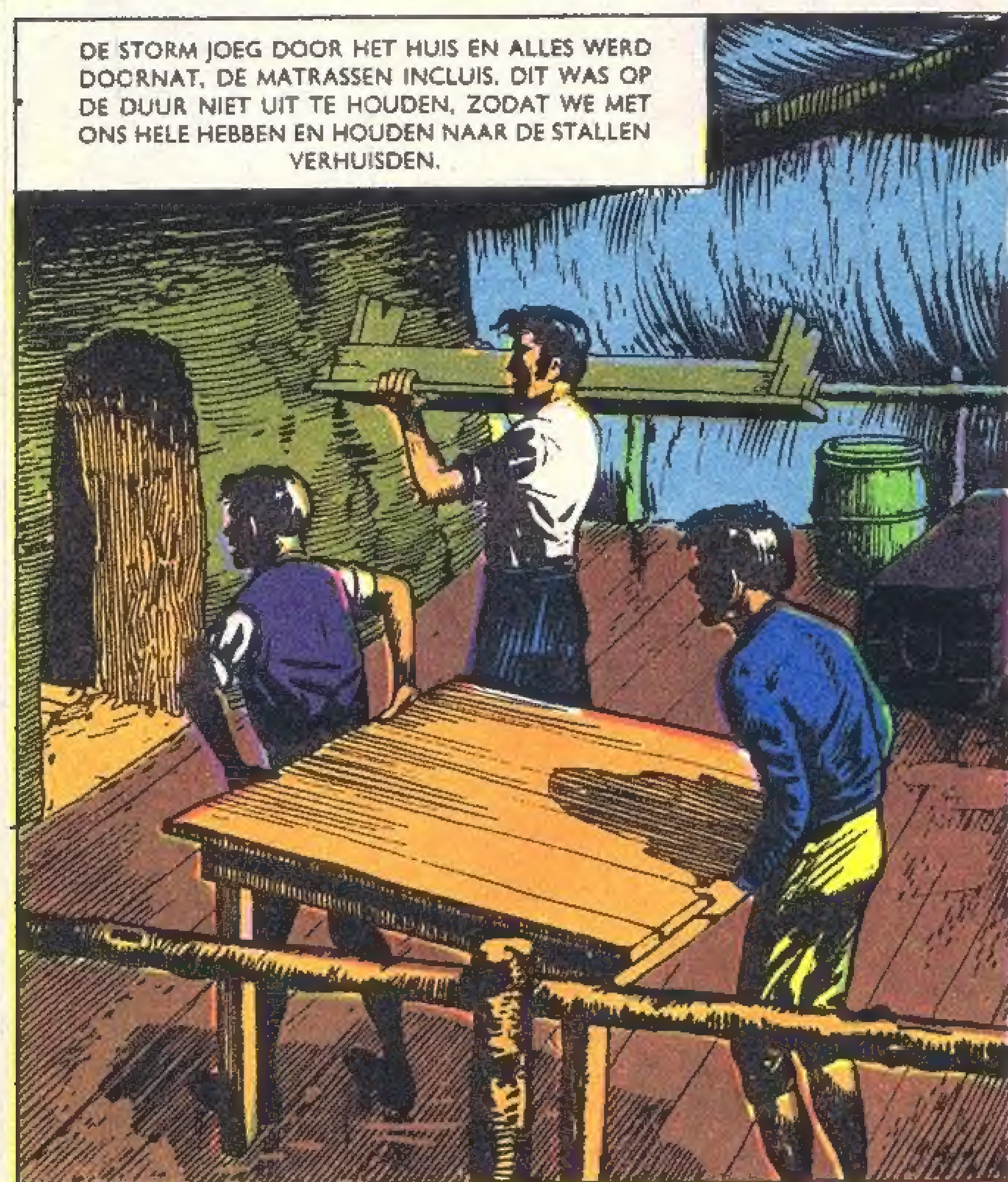
DE SCHIPBREUKELINGEN

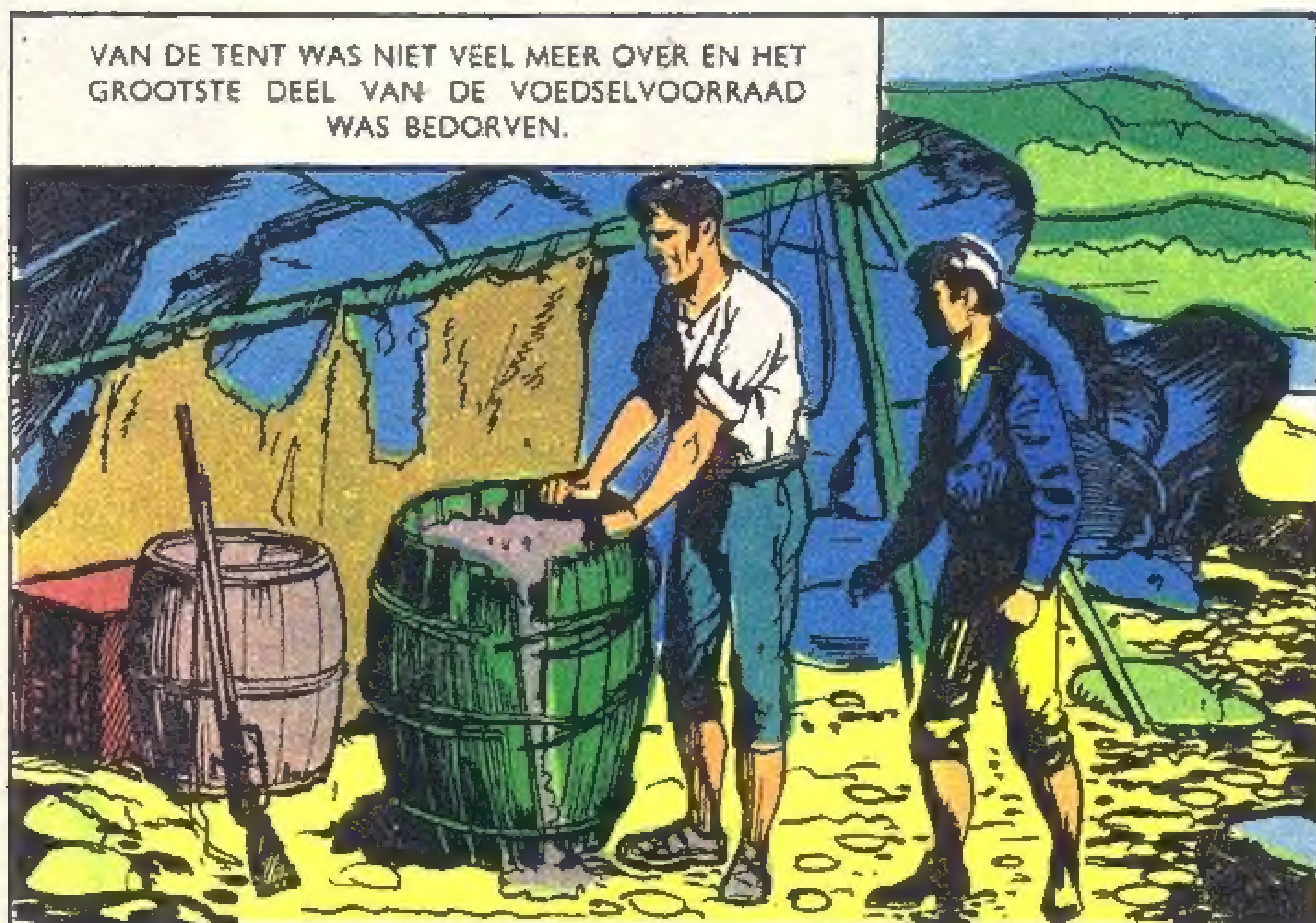

OMDAT DE BOUW VAN EEN COMPLEET HUIS ONZE KRACHTEN WAARSCHIJNLIJK TE BOVEN GING, DACHTEN WE AAN EEN OF ANDERE GROT OF SPELONK, DIE WE BEWOONBAAR ZOUDEN KUNNEN MAKEN. VOORLOPIG MOESTEN WE ONS NOG BEHELPEN. MAAR TOEN DE STORMEN BEGONNEN TE LUWEN EN DE LAATSTE WOLKEFLARDEN ACHTER DE HORIZON VERDWENEN, GINGEN WE OP ONDERZOEK UIT.

SELMA LAGERLÖF

KREEG DE NOBELPRIJS VOOR LETTERKUNDE

Toen de Zweedse koning Gustaaf het verzoek werd gedaan in een speelfilm een rol te spelen, bleek deze vorst graag bereid aan dit verzoek te voldoen. En hij heeft zijn kleine rol met grote opgewektheid gespeeld. Voor zover ons bekend was hij de eerste koning, die aan een speelfilm heeft meegewerkt. Maar het was dan ook een film, die gemaakt werd naar het boek van Zwedens beroemdste schrijfster, Selma Lagerlöfs „Nils Holgerssons Wonderbare Reis".

Selma Lagerlöf, vijfenzeventig jaar oud.

Selma Ottilia Lovisa Lagerlöf werd op 20 november 1858 geboren op het landgoed Märbacke in het plaatsje Amtervik, gelegen in de Zweedse provincie Värmland. Haar familie behoorde tot de meest vooraanstaande uit die streek. De inwoners stonden in heel Zweden bekend als vrolijke, opgewekte mensen, die graag gezelligheid zochten om met elkaar te praten, te dansen of te musiceren. Ook op het landgoed van haar vader, die luitenant en hereboer was, waren dikwijls gasten. Op die wijze leerde Selma het kleurrijke leven van Värmland zowel uit haar tijd als uit het verleden door en door kennen en ging ze van de streek en de mensen houden.

Ondanks deze gezelligheid en vrolijkheid was Selma's jeugd niet helemaal onbezorgd. Toen zij namelijk drie jaar oud was, raakte zij aan beide benen verlamd en bracht zij noodgedwongen de dag door in bed of stoel. Maar vervelen deed zij zich bijna nooit, want urenlang kon zij stilletjes en geboeid luisteren naar de verhalen van haar grootmoeder en een oude trouwe dienstbode. Die verhalen waren doortrokken van de sagen en legenden, waarmee van oudsher het volksleven in Värmland zo nauw was verbonden en doorweven. In meer dan één opzicht zijn die verhalen van invloed geweest op haar latere levensloop, want in haar werk als schrijfster vinden we veel van haar jeugdherinneringen terug.

Toen er geen verbetering in Selma's toestand kwam, huurden haar ouders een huisje aan zee in de hoop dat de gezonde zeelucht haar goed zou doen. Dit was inderdaad het geval, maar hoewel zij van de vakantie genoot, was zij toch erg gelukkig weer naar het landgoed Märbacke te kunnen terugkeren. Groot was haar verdriet, toen haar grootmoeder, van wie zij zielsveel had gehouden, overleed.

De sagen en legenden, die haar waren verteld, lieten haar niet los en dagelijks was zij met de figuren hieruit bezig, speelde ermee en hield lange gesprekken met hen. Voor haar waren deze figuren echte levende mensen geworden, die zich voortdurend in haar omgeving ophielden.

Het landgoed Märbacke, waar de schrijfster in 1858 werd geboren.

Op achtjarige leeftijd kreeg Selma Lagerlöf het Indianenboek „Oceola". Hoewel het helemaal geen bijzonder boek was, is het toch van beslissende invloed op haar verdere leven geweest, want het deed haar het besluit nemen later zelf ook boeken te gaan schrijven, een denkbeeld dat haar nooit meer heeft losgelaten.

Haar benen werden echter weer zwakker en op aanraden van de artsen deed zij een kuur van heilgymnastiek in een instituut in Stockholm. De kuur bekwam ook Selma goed en werkelijk gesterkt keerde zij naar huis terug. Op veertienjarige leeftijd onderging Selma in Stockholm nogmaals een dergelijke behandeling.

Toen zij verzen begon te schrijven, moedigde men haar van verschillende kanten aan, maar zij hield er weer mee op, omdat zij de verzen niet goed genoeg vond. Zij liet zich inschrijven aan de Hogere Kweekschool in Stockholm, waaraan zij op drieëntwintigjarige leeftijd als lerares slaagde. In de tijd dat zij lessen gaf aan een meisjesschool in Landskrona, namen de plannen een boek te schrijven steeds vastere vormen aan. Ettelijke malen begon zij, evenzovele malen verscheurde zij weer wat zij had geschreven. Op een gegeven moment had zij echter vijf hoofdstukken af en stuurde die in, toen een tijdschrift een prijsvraag

uitschreef voor verhalen. Haar werd de eerste prijs toegekend en men drong er bij haar op aan het boek, dat „Gösta Berling" heette, te voltooien. Dat deed zij, maar toen het in 1891 verscheen werd het nauwelijks opgemerkt, zelfs niet nadat het van het Zweeds in het Deens was vertaald. Hierin kwam echter op slag verandering, nadat de beroemde criticus Georg Brandes lovende woorden aan haar boek had gewijd. Het werd een wereldsucces, in vele talen vertaald, voor het toneel bewerkt en ook werd er verschillende malen een film naar gemaakt.

Ook haar volgende boeken kenden enorme successen en zij verkreeg zoveel roem, dat zij voortdurend in het middelpunt van de belangstelling stond. Dit was vooral het geval, nadat zij als onderwijzeres ontslag had genomen en in Stockholm was gaan wonen. Hoewel zij gelukkig was met de haar toegevallen roem, vond zij het ook weleens hinderlijk, want het liefst werkte zij rustig aan haar boeken. Daarom trok zij zich in Falun terug om zich met hart en ziel aan het schrijven te kunnen wijden.

Als eerste vrouw in de geschiedenis werd haar in 1907 de Nobelprijs voor letterkunde toegekend. Daardoor kon zij een langgekoesterde wens eindelijk vervullen, want de prijs stelde haar in staat het landgoed Märbacke, dat niet meer in het bezit van haar familie was, terug te kopen. Daar beleefde zij de gelukkigste jaren van haar leven, zij schreef er en bestuurde het landgoed, waarbij zij er niet tegenop zag ook zelf de handen uit de mouwen te steken.

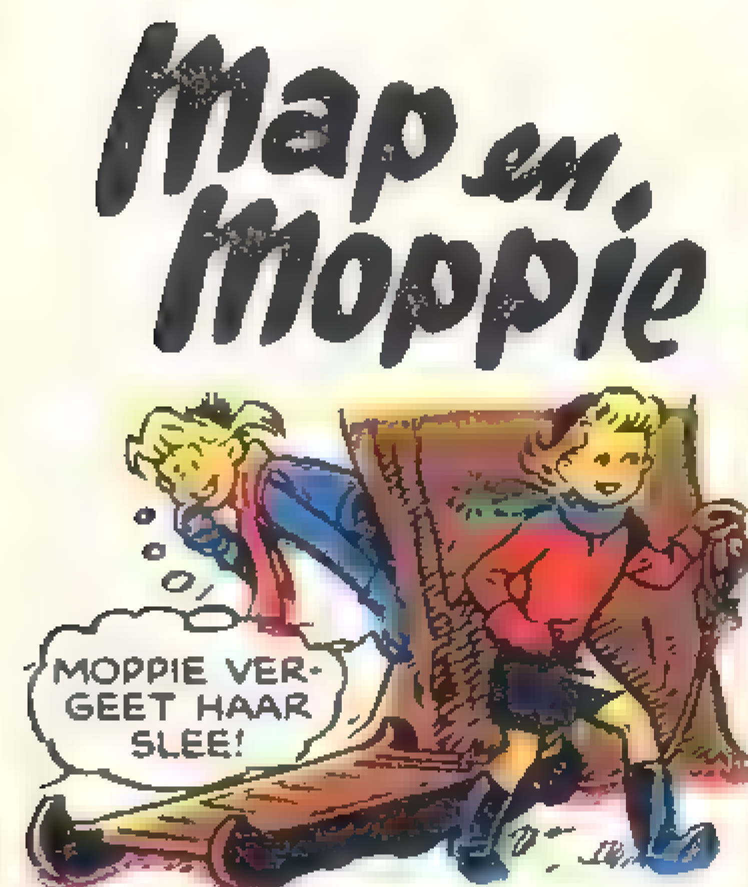
Toen zij van de Zweedse regering opdracht kreeg een aardrijkskundeboek voor de scholen te schrijven, deed zij dat op een originele manier. Door middel van een sprookje bracht zij de kinderen de kennis van het land bij. Het boek werd „Nils Holgerssons Wonderbare Reis" en het werd een van de mooiste kinderboeken die ooit werden geschreven.

Hoe groot het talent van Selma Lagerlöf wel was, werd bewezen, toen zij tussen haar zestigste en zeventigste jaar een dagboek schreef naar herinneringen uit de tijd toen zij veertien jaar oud was. Lange tijd heeft men gemeend dat zij het dagboek inderdaad op haar veertiende jaar had geschreven.

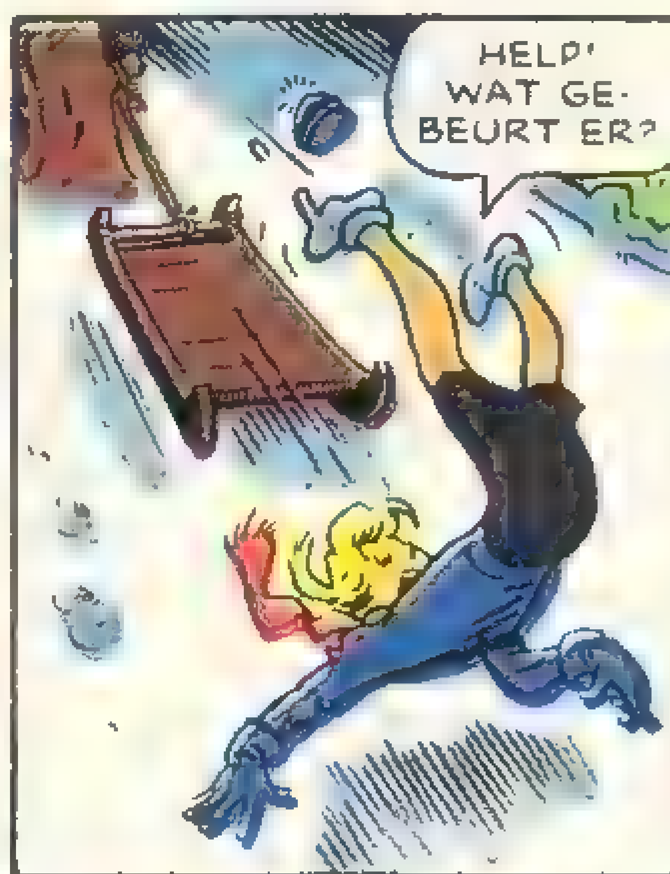
Op 16 maart 1940, dit jaar dus vijfentwintig jaar geleden, overleed Selma Lagerlöf. Zij liet ons een schat aan nog altijd veel gelezen boeken na.

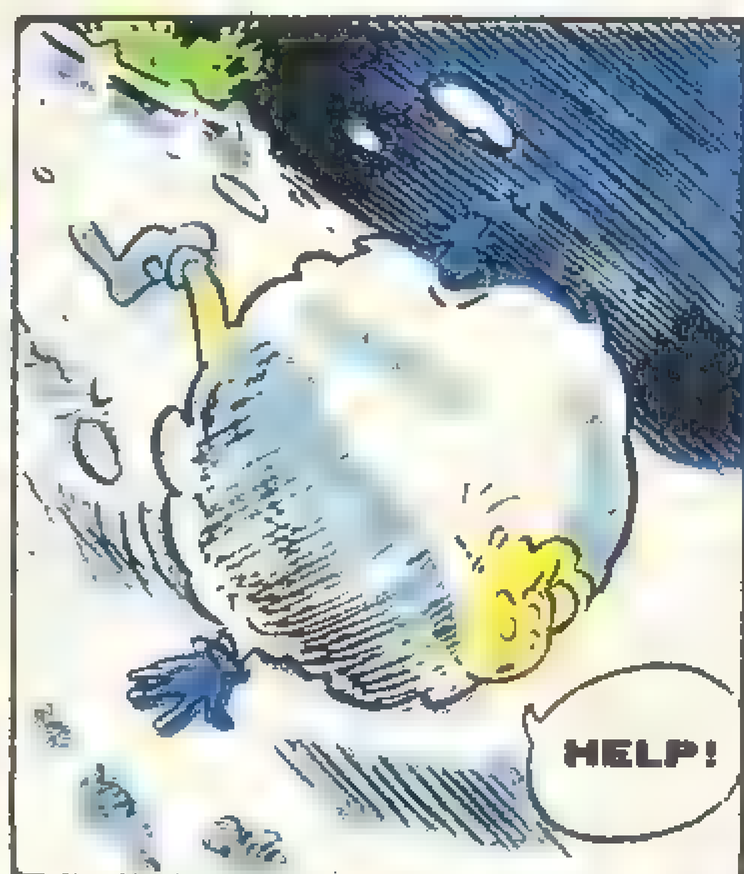

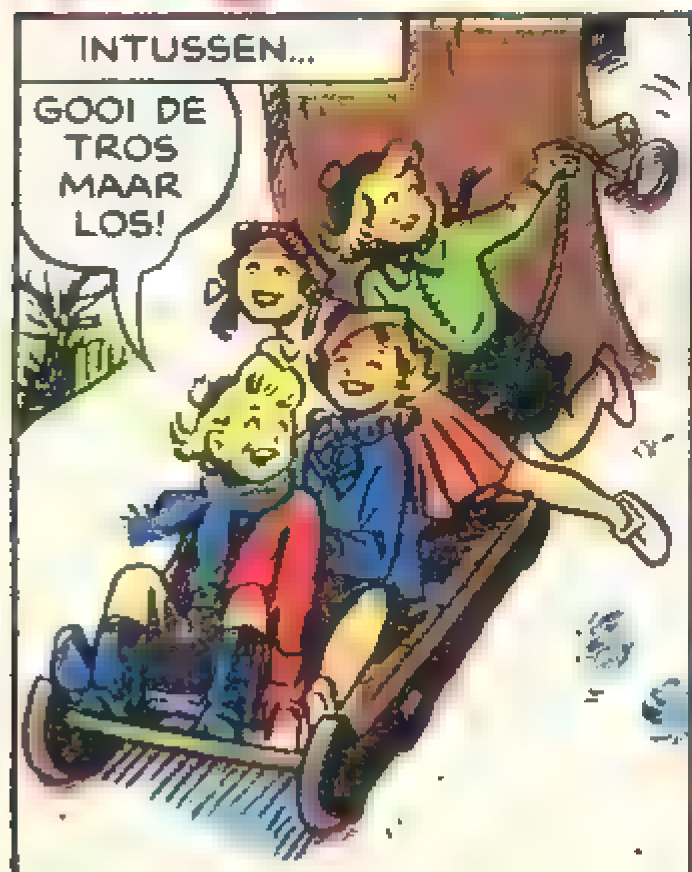
Het oude kasteel van Landskrona. In deze stad schreef Selma Lagerlöf als onbekende lerares haar wereldberoemde boek „Gösta Berling".

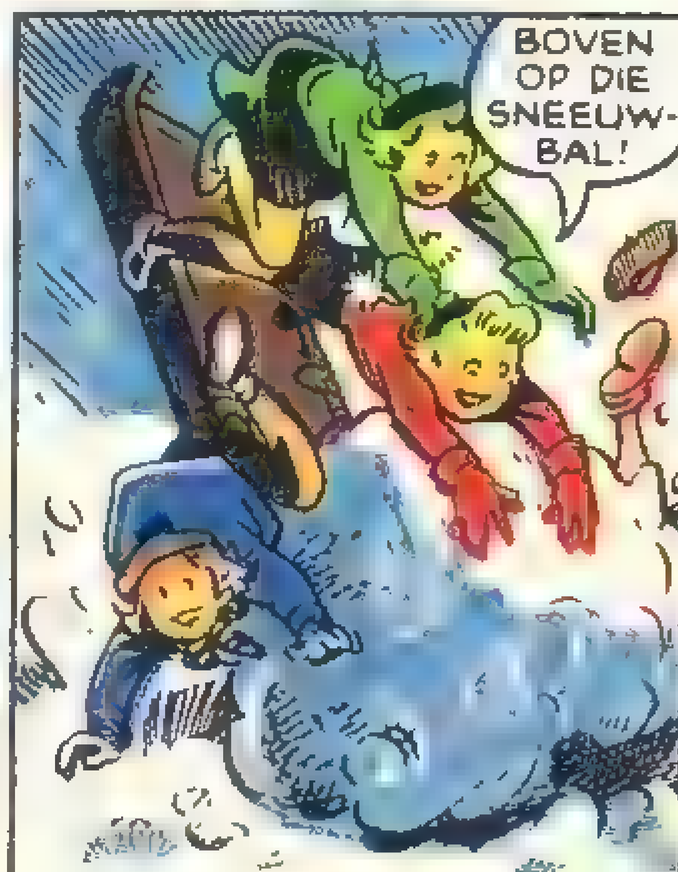

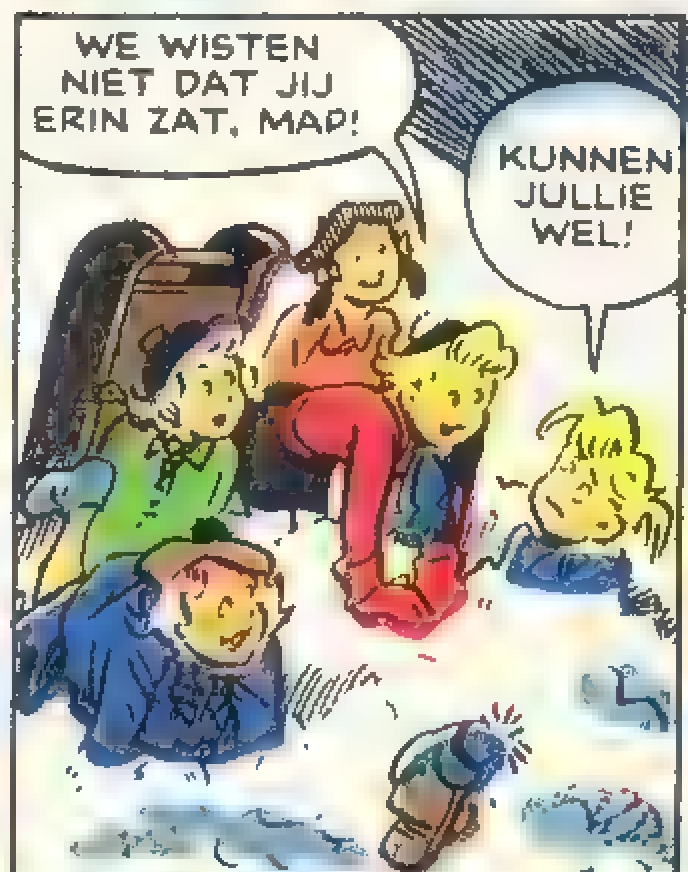

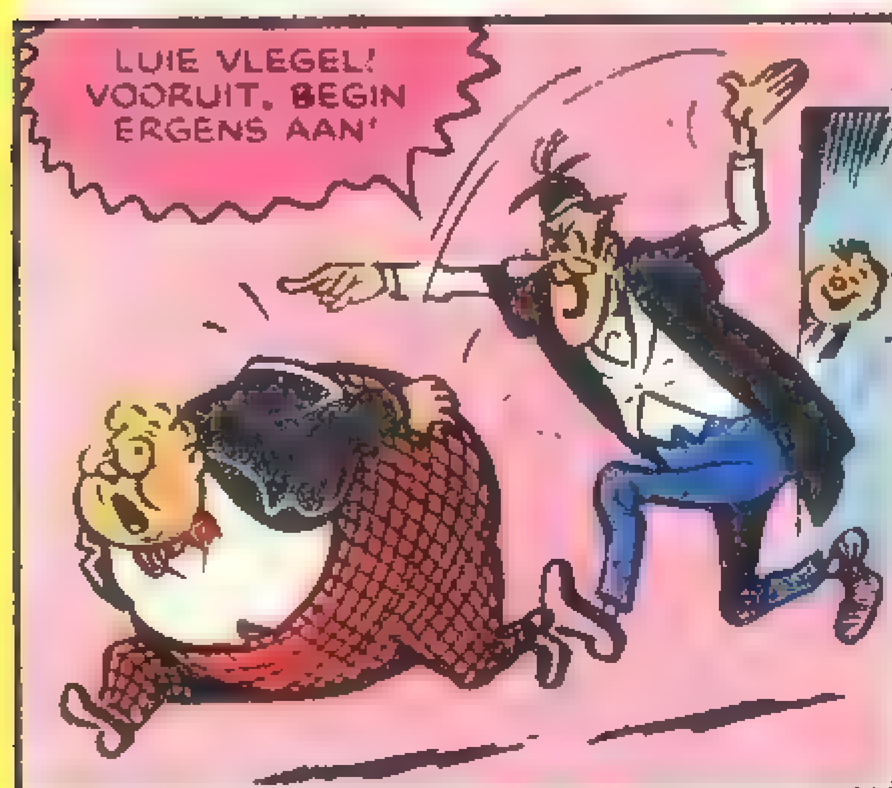

Billie Turf
het dikste studentje ter wereld

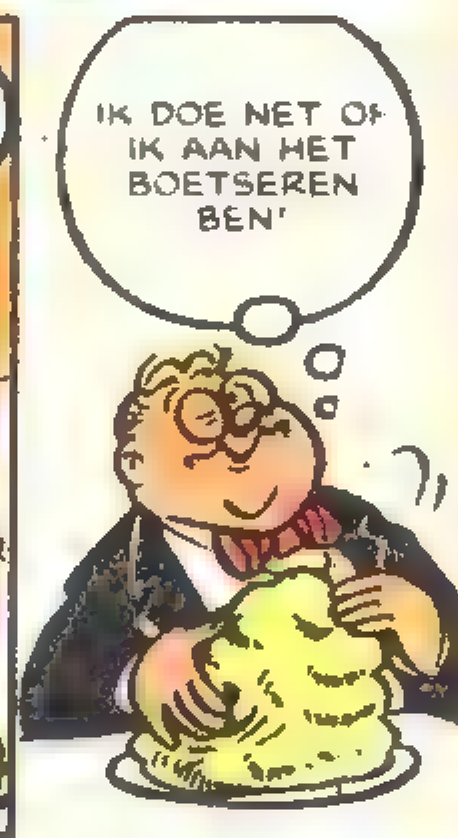

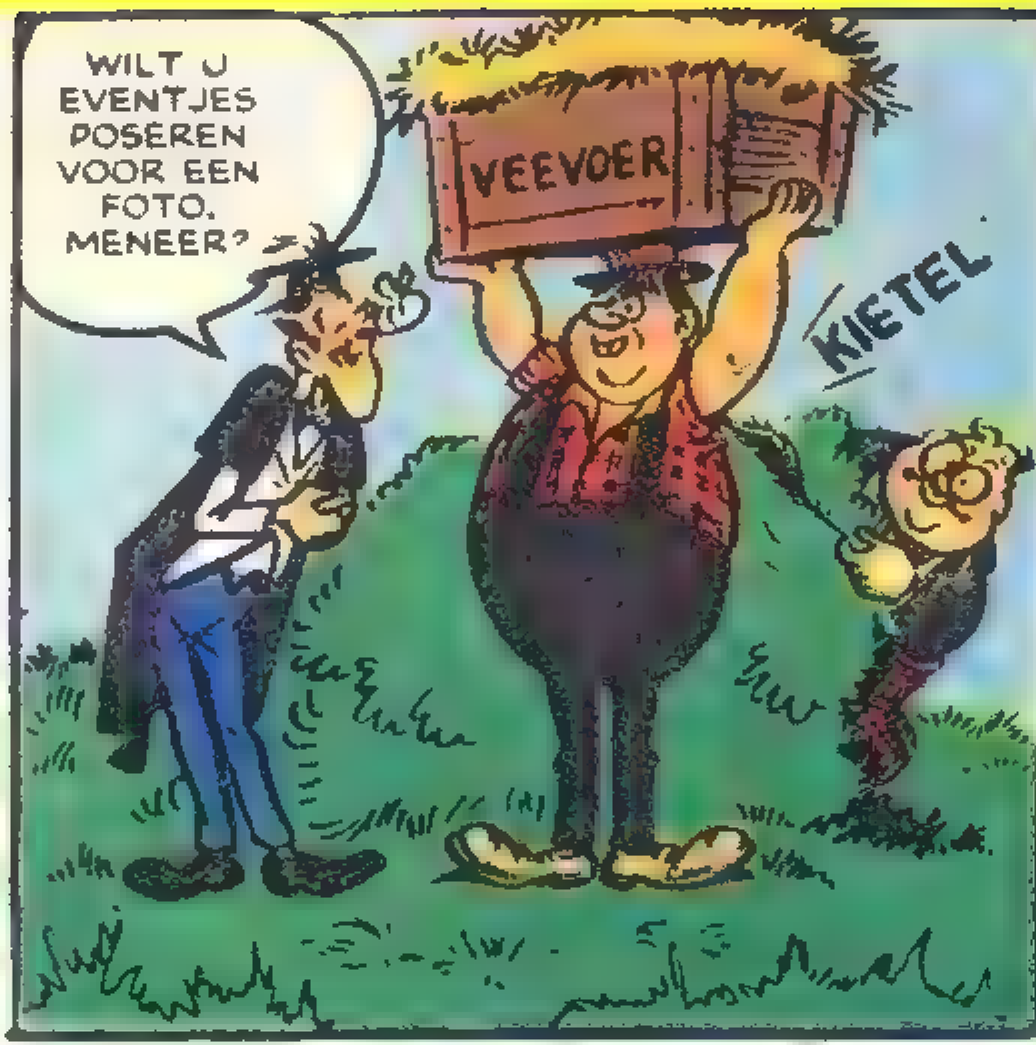

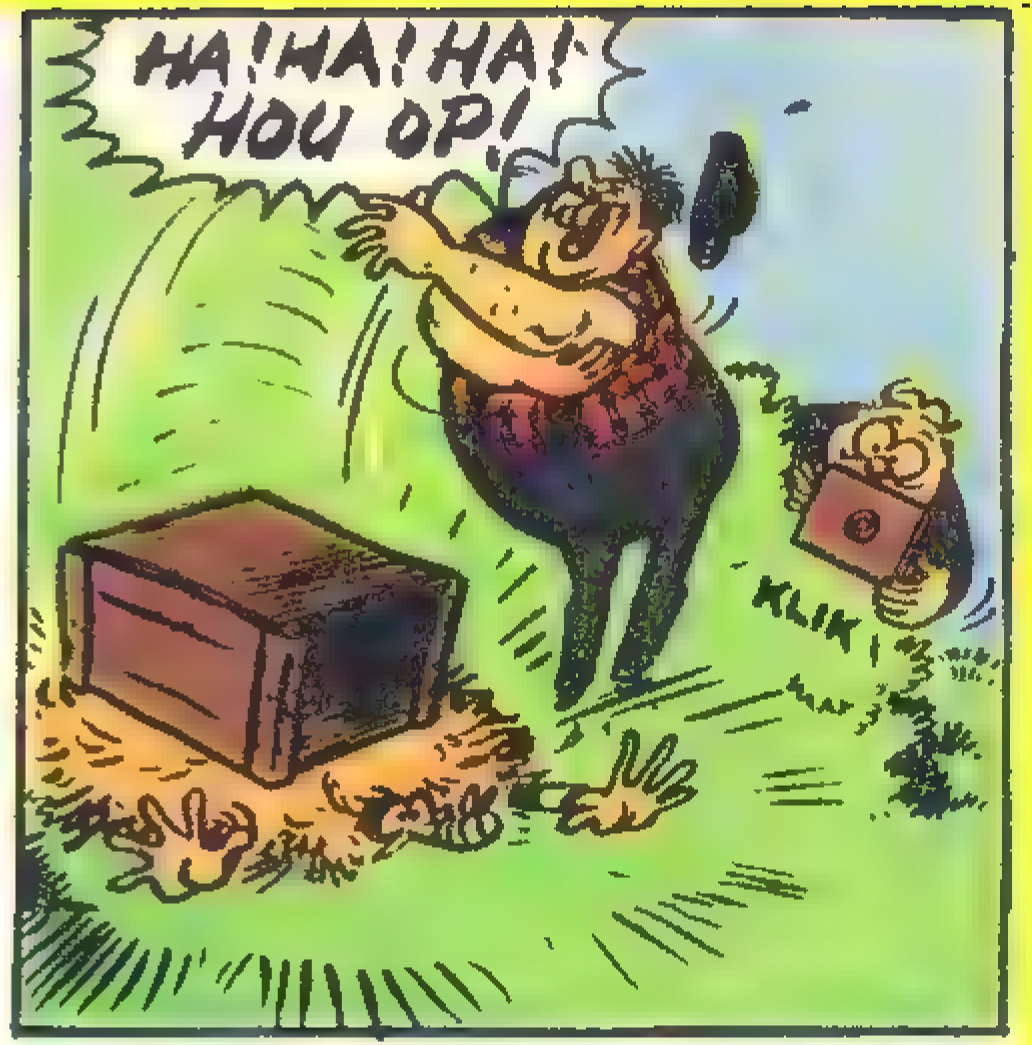

KIJK, DAAR HEB JE AL EEN AARDIG ONDERWERP!

WILT U EVENTJES POSEREN VOOR EEN FOTO, MENEER?
VEEVOER
KIETEL

HA!HA!HA! HOU OP!
KLIK

AH, DAAR IS DE RIVIER! PROBEER EENS EEN FOTO TE MAKEN VAN DIE EENDEN!

ZE ZIJN VEEL TE VERAF!
IK HEB OUD BROOD BIJ ME. DAARMEE ZAL IK ZE HIERHEEN LOKKEN!

KOM DAN!
DIE KANS IS TE MOOI OM HAAR VOORBIJ TE LATEN GAAN!

PLONS

ALS MENEER KWEL BOVEN KOMT, STAAT BILLIE KLAAR MET ZIJN TOESTEL...
KLIK

NU VLUG NAAR SCHOOL OM DE FOTO'S TE ONTWIKKELEN!
KLIK

EN LATER..
ALS U NIET OVER DE BRUG KOMT, STUUR IK DEZE FOTO'S IN VOOR DE TENTOONSTELLING!
NEE, DAT NIET! DAN MAAK IK ME ONSTERFELIJK BELACHELIJK!

DUS...
JIJ DEZE TAART EN IK DE FOTO'S!
OKEE!

ZO, EN NU GA IK MIJN GELIEFDE HOBBY BEOEFENEN! GA MAAR EENS KROM STAAN!
HET IS EEN TAART VAN ZEEP! BAH! UCHE!

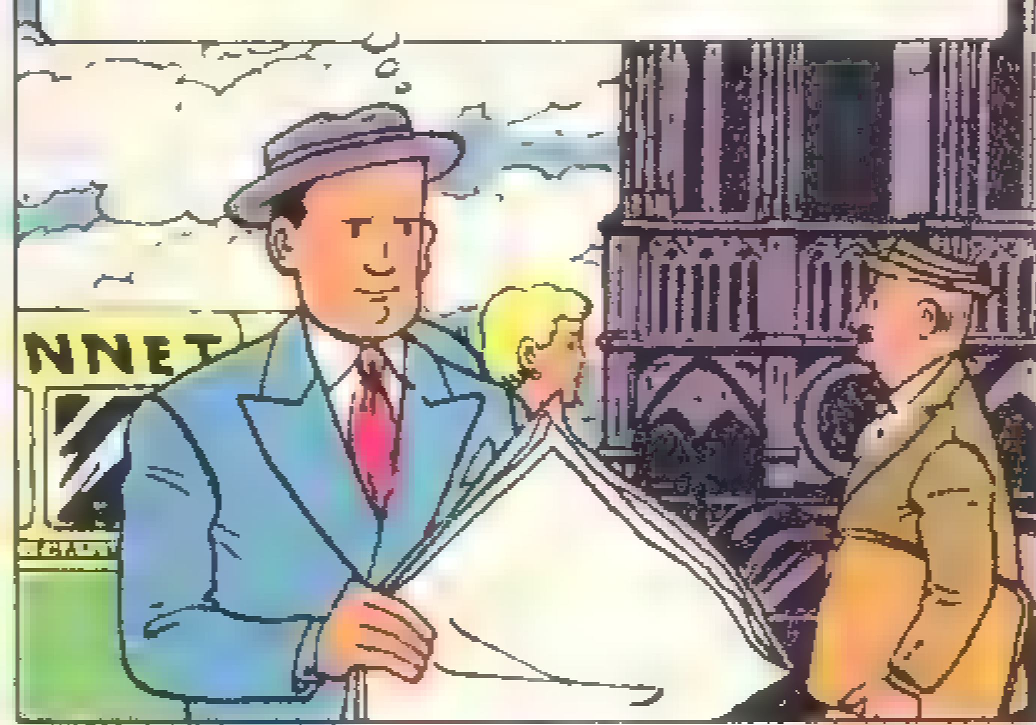
Avontuur

HET RAADSEL VAN SAN SALVADOR IS OPGELOST

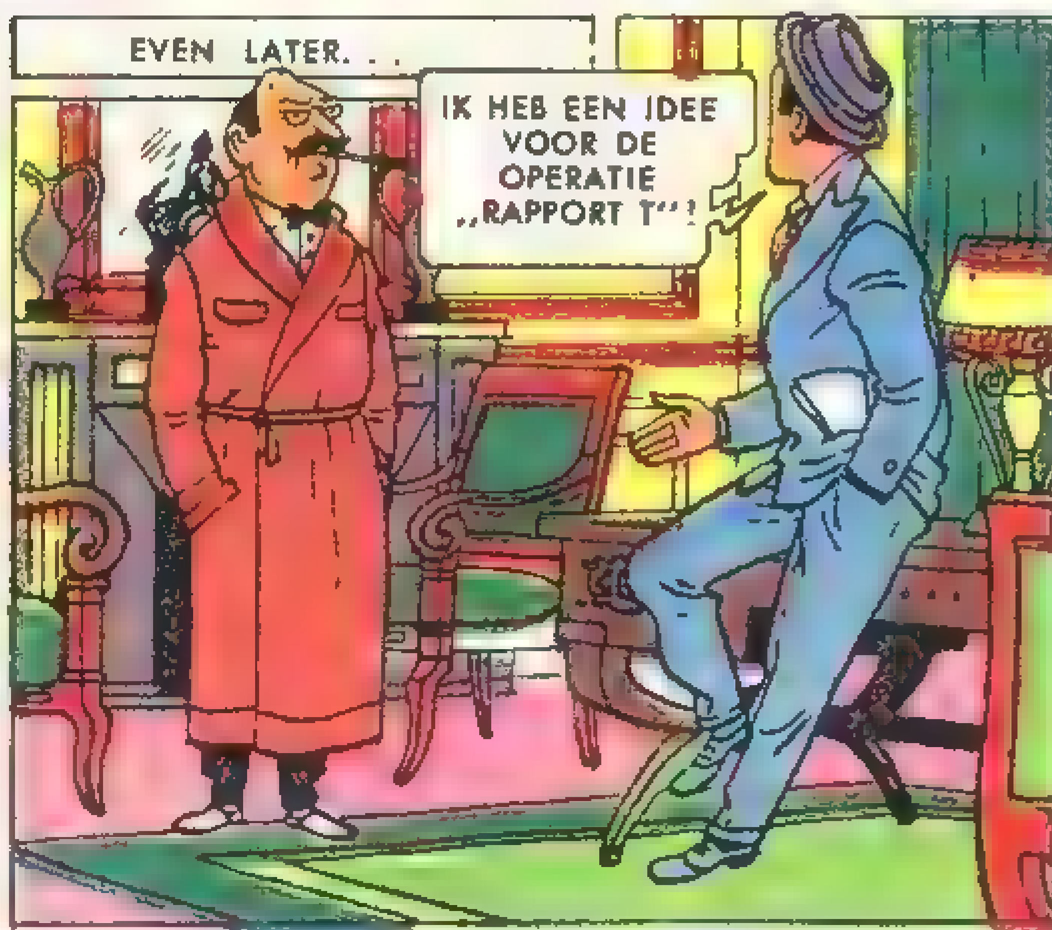
Barcelona, 17 juli (A.F.P.)

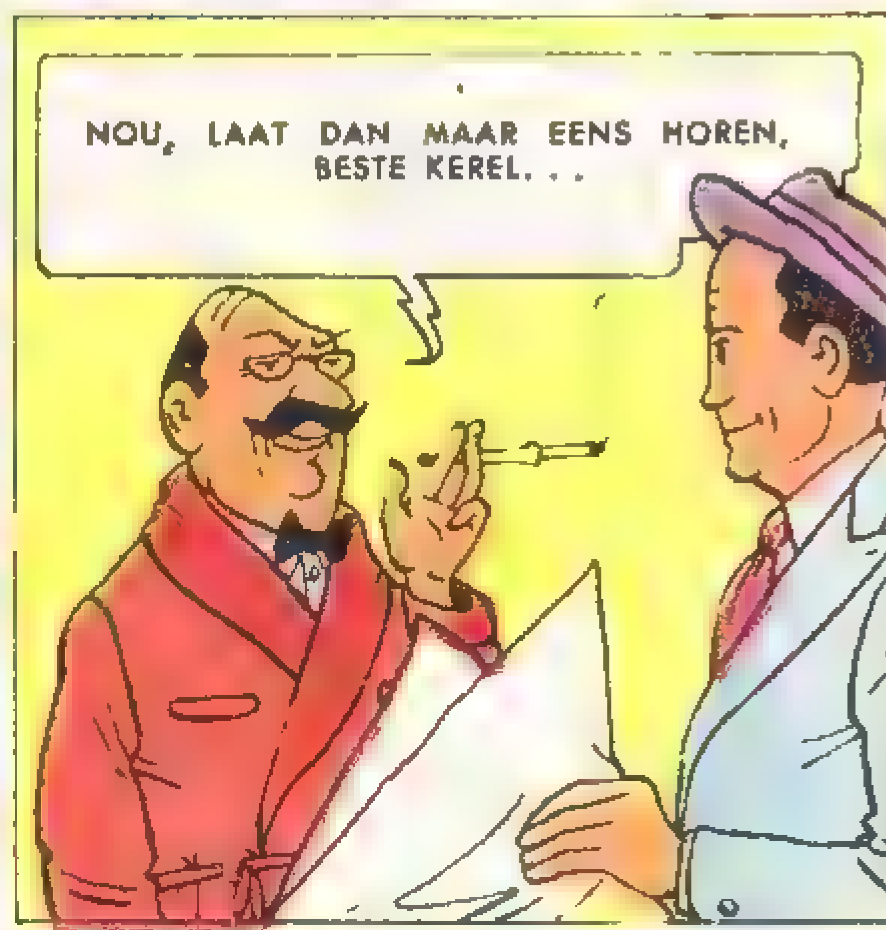
Uit het dorp San Salvador, vlak bij de Franse grens, wordt gemeld dat het raadsel waar we gisteren over schreven — het feit dat het water in de dorpsfontein groen was geworden — is opgelost. Een Franse grotonderzoeker, doctor Callusset, burgemeester van Laran, heeft verklaard dat hij tijdens een onderzoek bij de Geitenrots een onderaards riviertje heeft ontdekt. Om de loop daarvan te volgen heeft hij er groene kleurstof in gegooid. . .

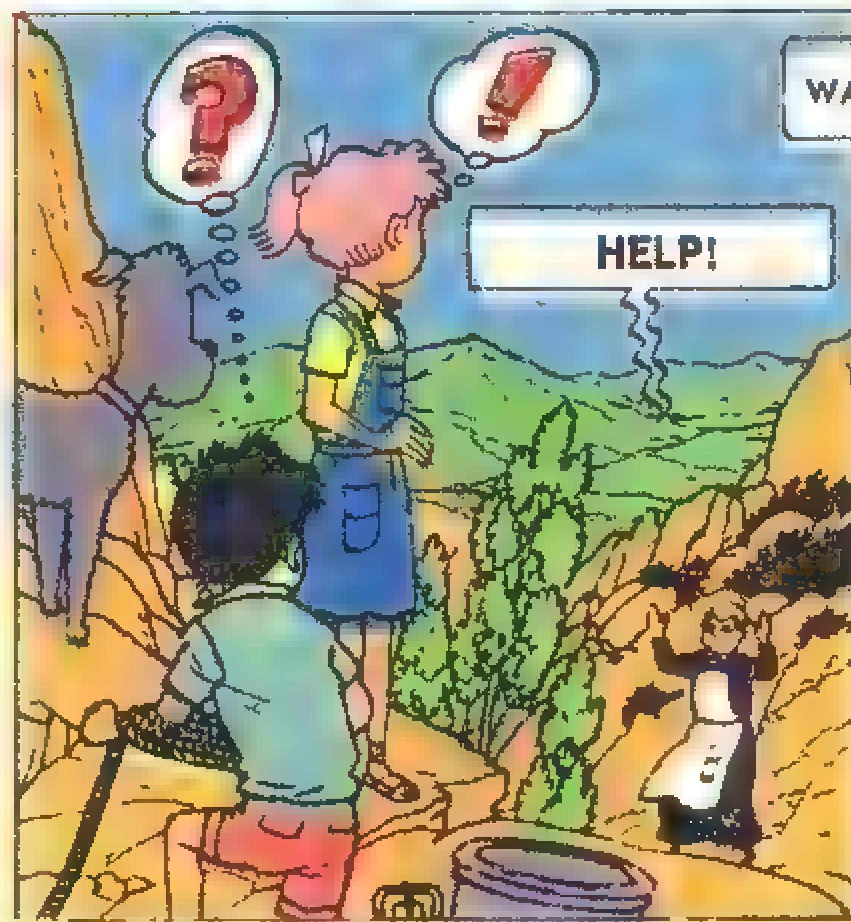

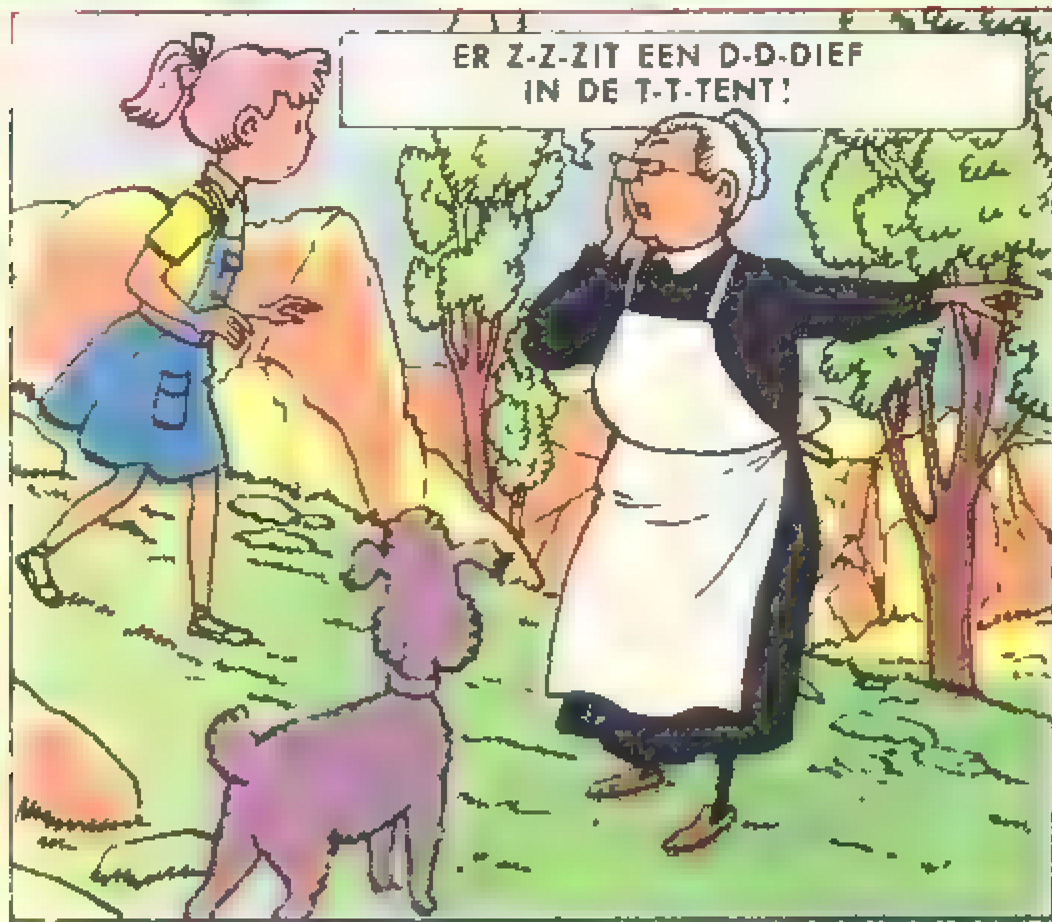

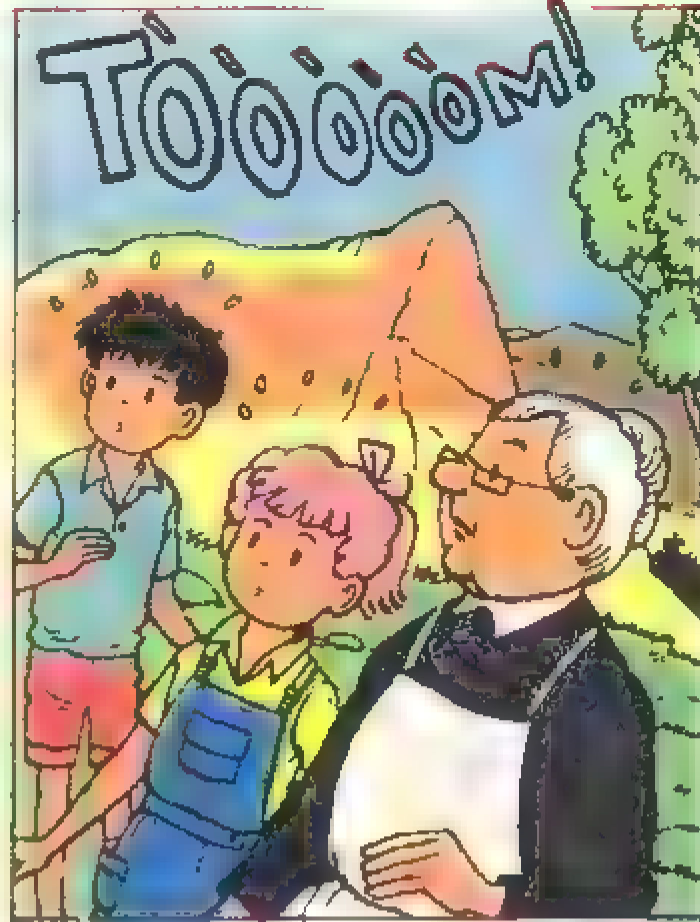

PYRENEEËN

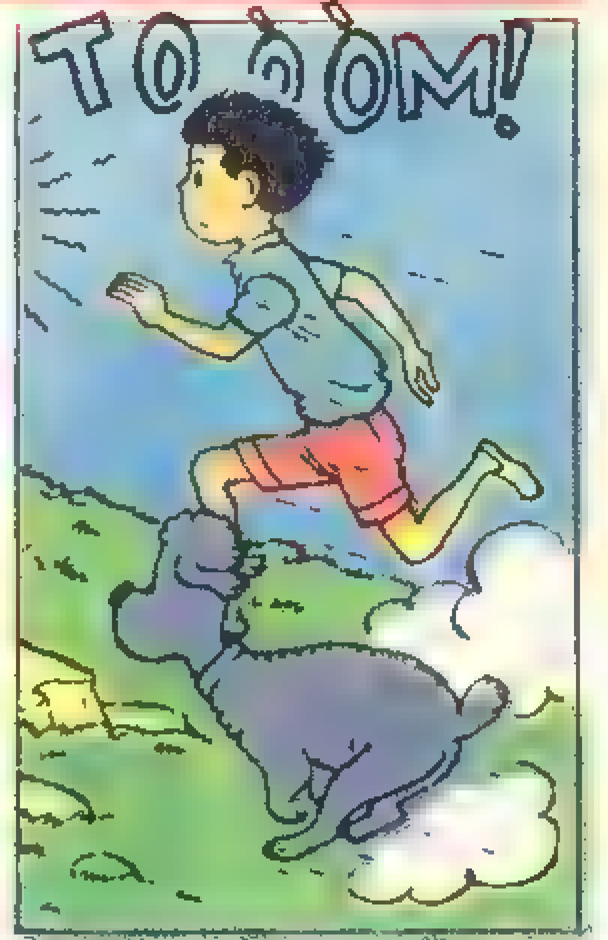
ER Z-Z-ZIT EEN D-D-DIEF IN DE T-T-TENT!

TÔÔÔÔÔOM!

WAT IS DAT?

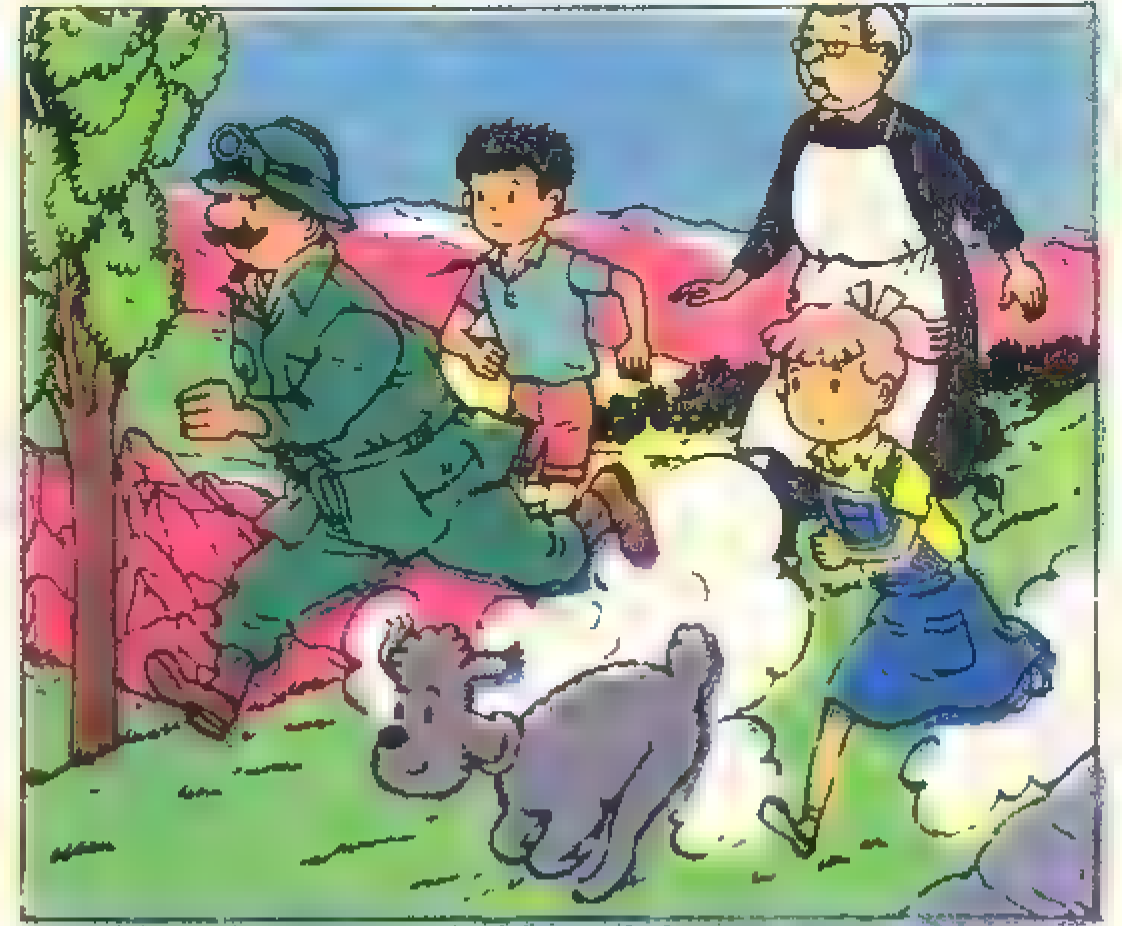
TOÔÔOM!

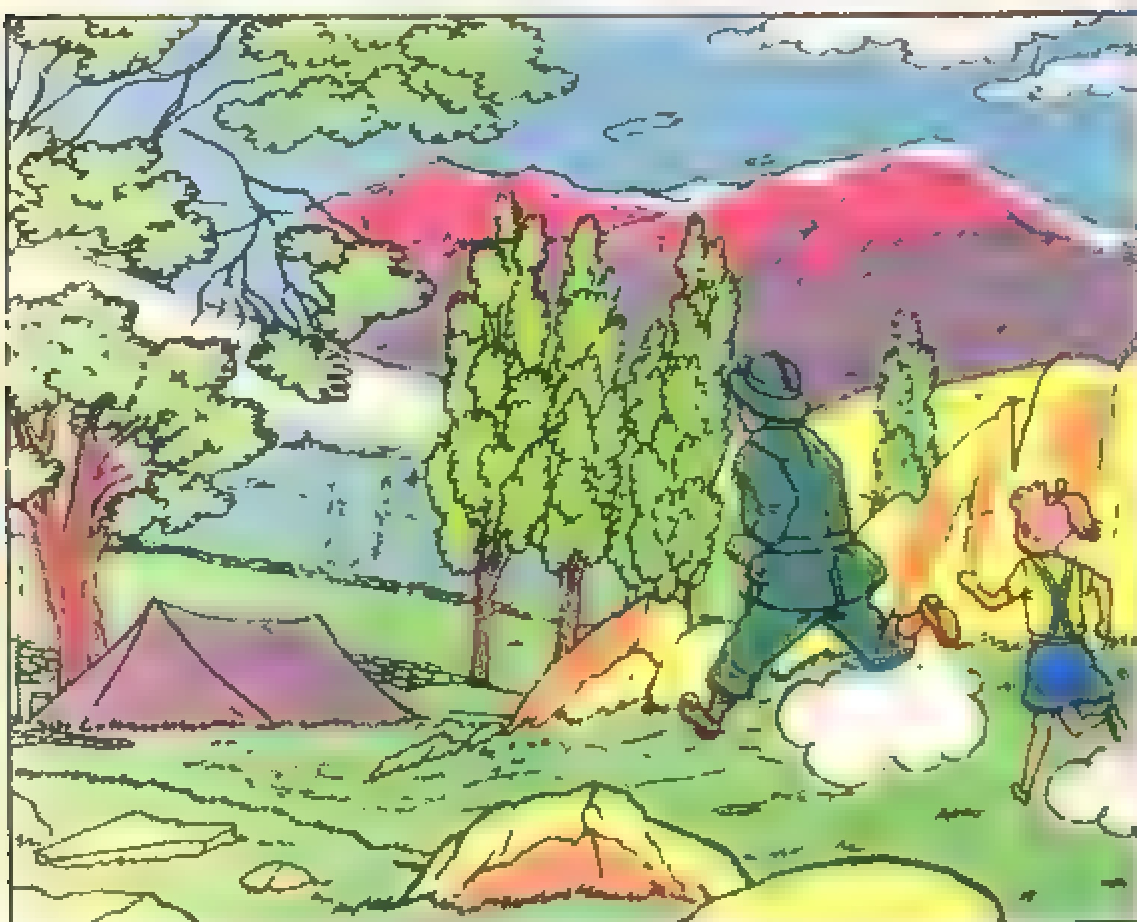

TOM, MIJN JONGEN, WAAR ZIT JE NU? WANNEER ZUL JE EENS LEREN DAT JE OP JE POST MOET BLIJVEN?

HIER BEN IK! SYBIL HEEFT HET OVER EEN DIEF!
EEN DIEF? ! . . .

KIJK MAAR DOCTOR, HIJ ZIT NOG STEEDS IN DE TENT. . .

DAG, JUFFROUW! DAG, KINDEREN! DAG, BURGEMEESTER!

U KOMT PRECIES OP TIJD, BRIGADIER KAKARDE! ER ZIT EEN DIEF IN DE TENT!
ALLE GRUTTEN! EEN DIEF!

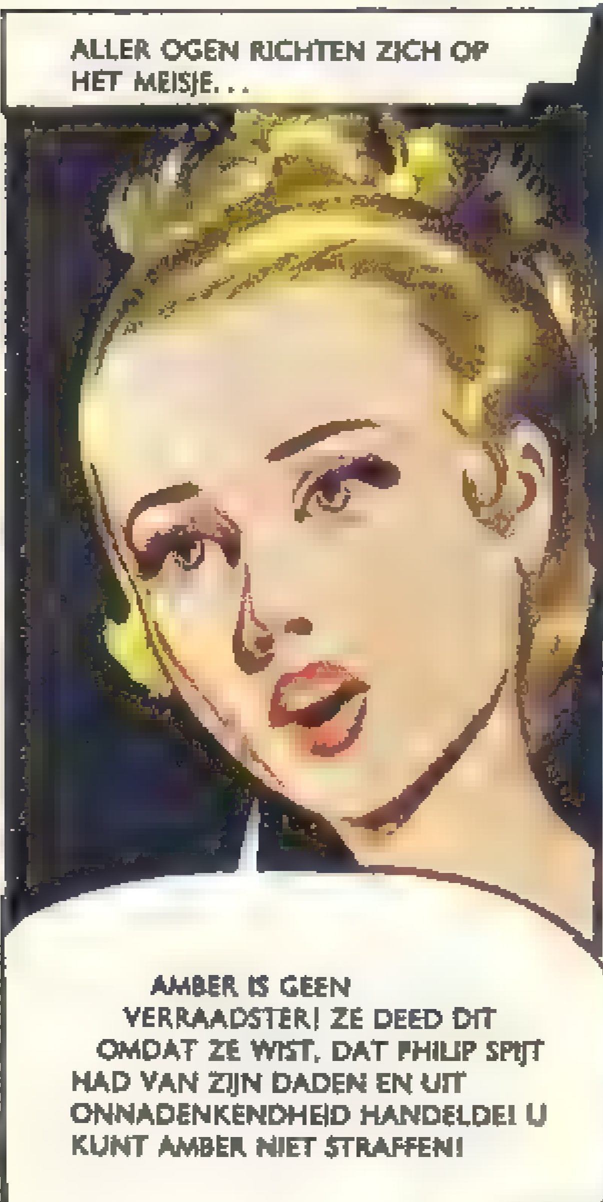
GEEF U ONMIDDELLIJK OVER. U BENT OMSINGELD! TEGENSTAND IS NUTTELOOS!

Amber verkeert

***

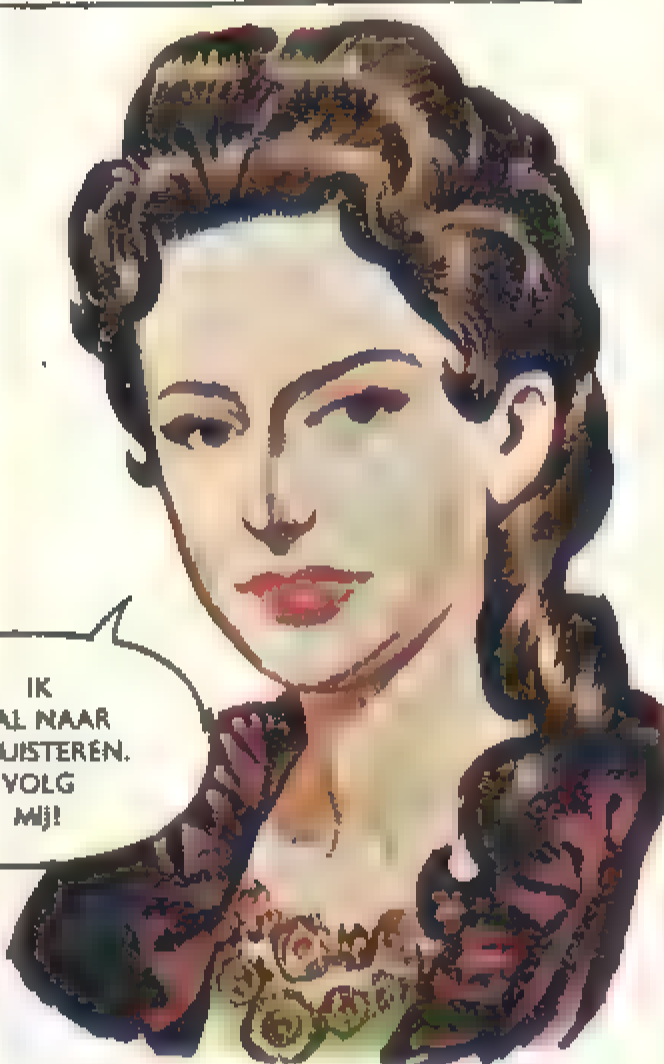

in moeilijkheden

TIGER JOE en

Joe en zijn vrienden zijn door de luipoardmannen gevangengenomen en opgesloten in een ruimte in de rotsen. Het ziet ernaar uit dat hun laatste uur geslagen heeft. . .

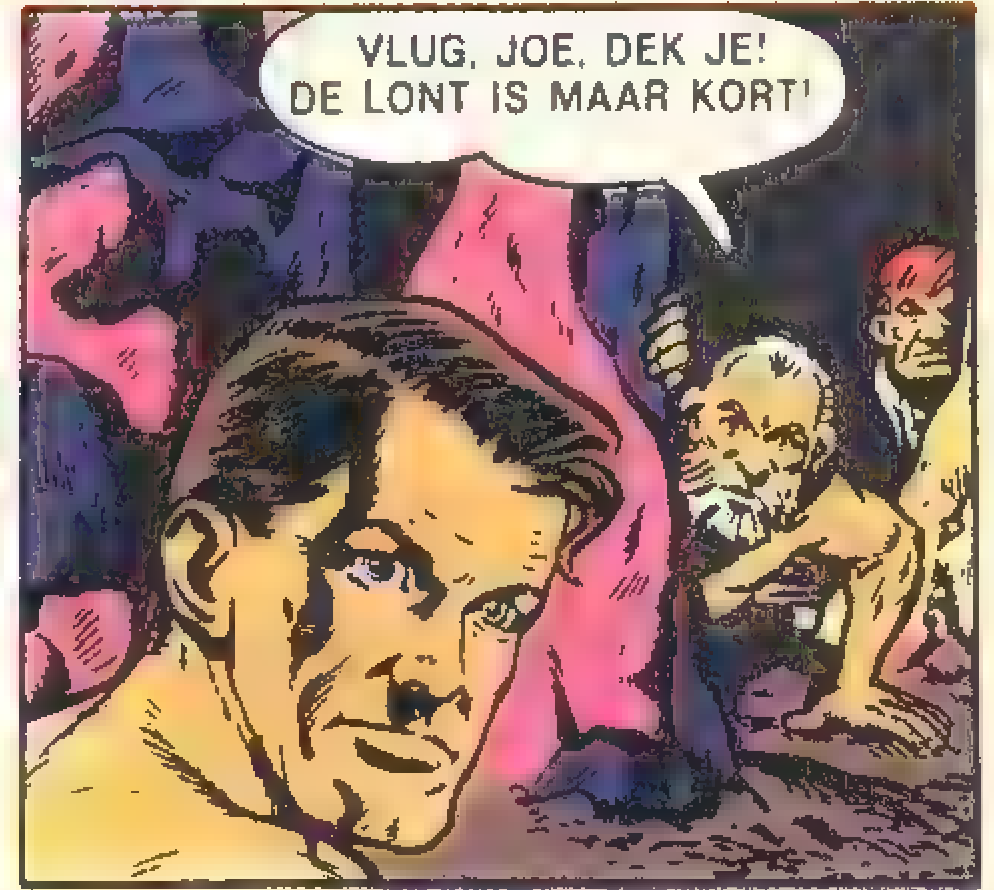

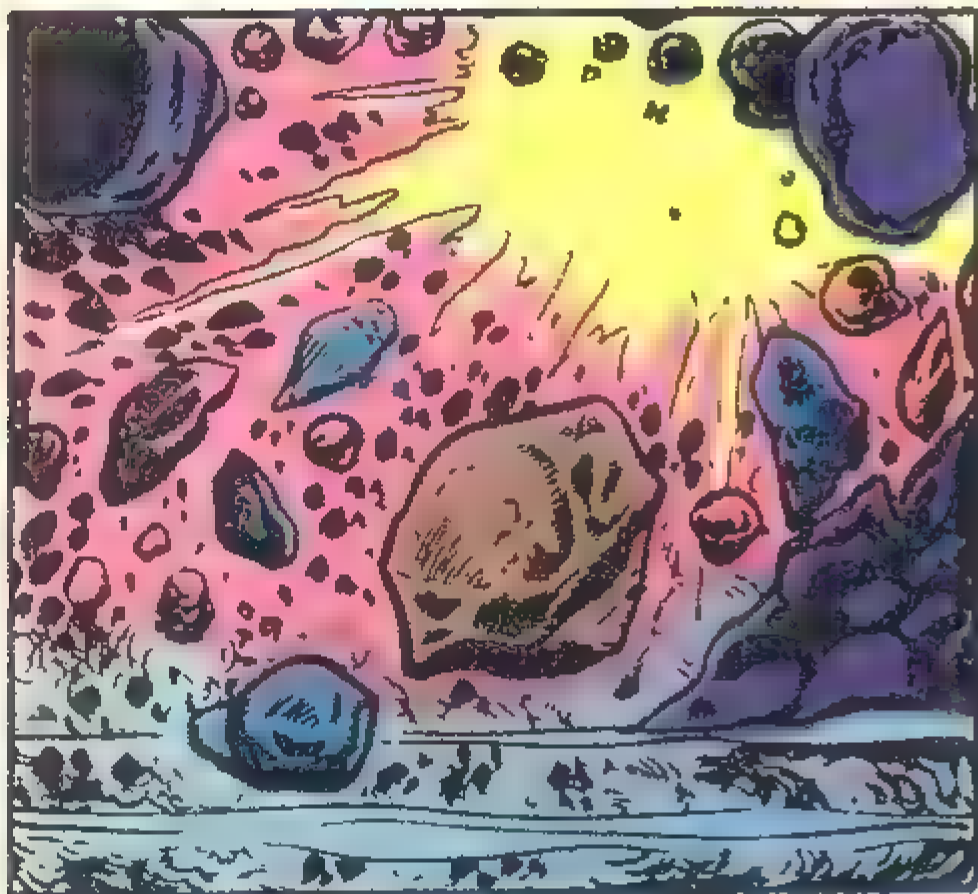

de luipaardmannen

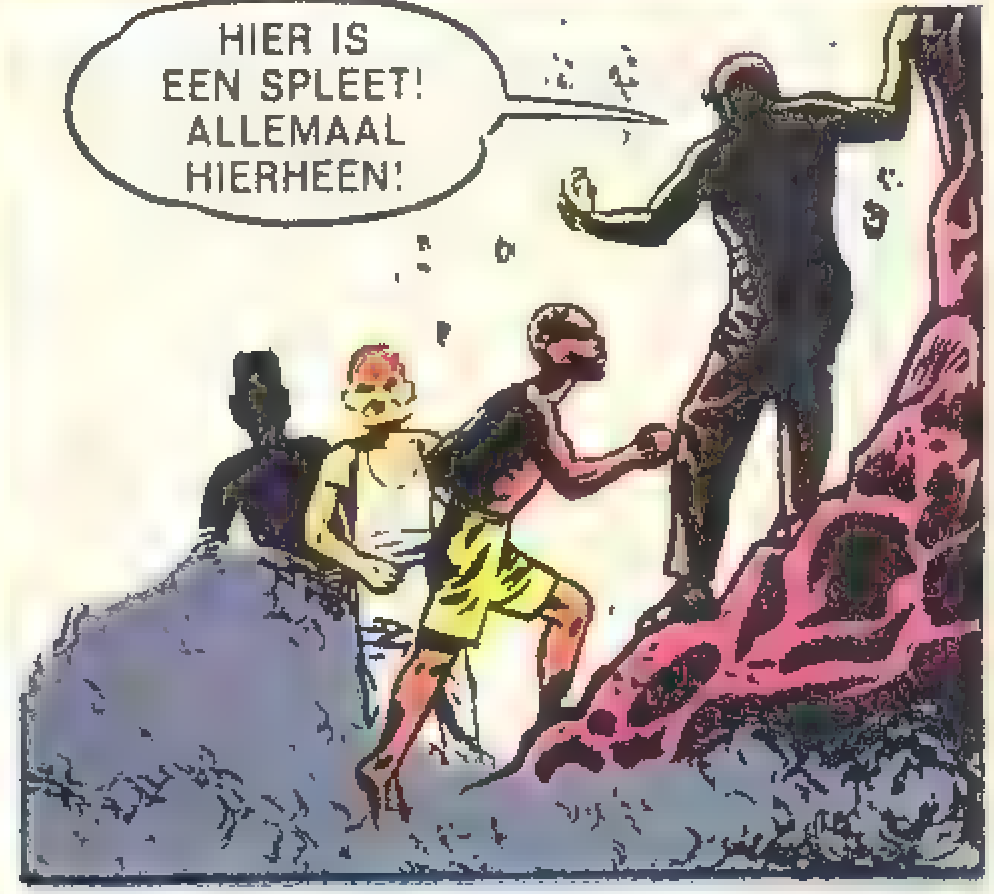

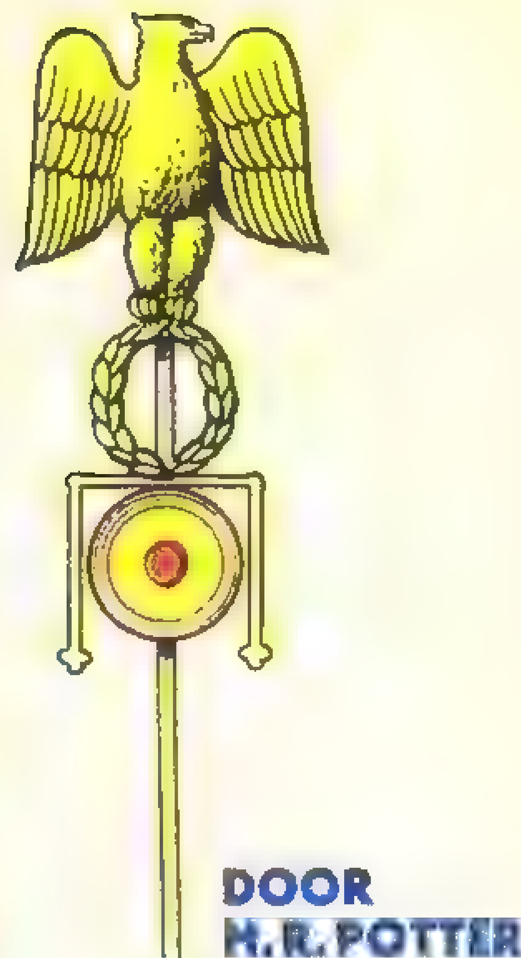

Korte inhoud: Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, worden op een Romeins schip naar Rome gebracht. Onderweg sterft de kapitein van het schip, die beloofd had hun de vrijheid te zullen hergeven. In Rome worden de jongens op de slavenmarkt verkocht. Eddi komt in dienst van een koopman, Bryn wordt gekocht door een patriciër, Decimus Sempronius Maximus, die hem bestemt voor zijn kleinzoon Gajus. Op zijn verjaardag krijgt Gajus Bryn voor het eerst te zien. Later neemt hij hem mee de stad in, waar Bryn vrij mag rondkijken. Hij ontmoet Eddi, die in dienst is bij ene Servius Calvus, een handelaar in oude kleren. Ze beramen samen een plan om te ontsnappen. **12**

ONDER DE ADELAAR

DOOR H. R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

Eddi lachte schamper. „Niks hoor, dat vertrouwt hij me niet toe. Als iemand wat wil verkopen, moet hij er of mee naar de winkel, of hij moet het inleveren bij een van de agenten. De schipper van de boot treedt op het platteland als agent op. Het enige dat ik doe, is de spullen vervoeren."

„Nou moet je luisteren. Op deze tijd van de dag kan ik hier maar eenmaal per week komen. De volgende keer dus vandaag over een week. Maar ik denk wel dat ik het voor elkaar kan krijgen om hier 's morgens vroeg even naar toe te gaan. Dan kan ik je geregeld wat eten brengen, zie je? Dan kom je die week wat makkelijker door, dacht ik zo."

„Dat mag ik echt niet van je verlangen, Bryn. Als je meester ontdekt dat je eten meeneemt, krijg je daar vast last mee."

„Maak je daar maar geen zorgen over," stelde Bryn hem gerust. „Ik kom er heus niet door in moeilijkheden. Iedereen bij ons weet dat Clodia — dat is de keukenmeid — eten naar haar moeder brengt, en niemand zegt er wat van. Er is daar meer dan genoeg. Zit nu verder maar niet te tobben, ik kom toch."

Eddi zei niets meer, maar stak zijn hand uit en drukte die van zijn vriend. Met kennelijke tegenzin stond hij op.

„Moet je nu al weg?" vroeg Bryn teleurgesteld, ofschoon hij heel goed wist dat hij zelf ook niet langer kon blijven.

„Ja. Als ik niet voortmaak, gaat hij naar de brug om te kijken waar ik blijf."

„Ik hoop dat je je er een beetje zult doorslaan totdat we elkaar de volgende week weer ontmoeten."

„Dat hoop ik ook. Het is in elk geval een hele troost dat we elkaar hebben teruggevonden," zei Eddi voldaan. „Weet je wat het betekent om in een stad vol onbekenden plotseling een vertrouwd gezicht te zien?"

„Zeker weet ik dat," antwoordde Bryn ontroerd. „Ik vond het net zo beroerd als jij dat we elkaar waren kwijtgeraakt. En nu we elkaar weer hebben ontmoet," ging hij opgelucht verder, „moet het al raar lopen als we er samen niet in slagen verbetering te brengen in ons bestaan. Hoe lang zouden we eigenlijk op vrije voeten moeten zijn voordat we officieel toestemming krijgen om onze slavenbanden af te doen?"

„Een jaar en een dag, geloof ik," zei Eddi. „Maar voor die tijd zijn we hopelijk terug in ons eigen land en dan kunnen die Romeinen met hun wetten naar de maan lopen."

Op de hoek van de veemarkt namen ze afscheid. Bryn bleef staan wachten totdat hij Eddi met het ezeltje in de steeg zag verdwijnen. Daarna wandelde hij langzaam terug, weg van deze stinkende sloppenwijk, de rustige ruimte van het schone Celiuskwartier tegemoet. Hij was zozeer begaan met het lot van zijn vriend, dat hij niet eens merkte wat er in de stad gaande was. Het drong slechts vaag tot hem door dat er meer mensen op de been waren dan gewoonlijk en dat ze bijzonder opgewonden en rumoerig waren. Hier en daar stond de een of andere redenaar een menigte toe te spreken, maar Bryn was te veel in beslag genomen door zijn eigen zorgen om er aandacht aan te schenken. Toen hij thuiskwam, vernam hij de reden van al deze bedrijvigheid. Rome had een nieuwe keizer gekregen. Een nieuwe despoot heerste over de wereld.

Sedert de dood van Nero had Rome gebruist van het gekuip over de opvolging. Niet minder dan vier eerzuchtige generaals waren in een strijd op leven en dood verwikkeld om de eerste plaats in hun bezit te krijgen. Nu was het voorbij. Galba was in de handen van Otho gevallen, die korte metten met hem had gemaakt. Otho op zijn beurt was verslagen door Vitellius, waarna hij zelfmoord had gepleegd. En Vitellius? Bryn had begrepen dat deze tot keizer zou worden uitgeroepen, maar de toestand was nog erg onoverzichtelijk. Hij luisterde een poosje naar het geredetwist van de overige slaven, maar kon er niet veel uit wijs worden. Daarom ging hij op zoek naar Felix om uit diens mond het laatste nieuws te horen. De oude man zat buiten in het zonlicht een zilveren wijnkoeler te poetsen. „Vitellius?" gromde hij, toen de jongen hem om inlichtingen had gevraagd. „Je komt net uit de stad en nu vraag je me zo iets doms? Heb je je ogen en oren dan niet de kost gegeven?"

„Ik geloof wel dat er meer lawaai op straat was dan anders," zei Bryn. „Maar ik wist niet dat. . ."

„Nou, dat is dan geen wonder. Vitellius is vermoord."

De betekenis van deze ontwikkeling drong maar amper tot Bryn door. „Door wie dan?" vroeg hij onzeker.

„Dat zal ik je vertellen," ging Felix ongeduldig voort. „Door een troep gewone mensen zoals jij en ik. En dat betekent dat Flavius Vespasianus nu aan de macht komt." Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen. „Er zullen heel wat rijke families zijn" (hij wees met zijn duim over zijn schouder) „die het daar niet erg op begrepen hebben. Want generaal Vespasianus is een man van eenvoudige boerenafkomst. Maar hij heeft het leger achter zich. En of de patriciërs het nu leuk vinden of niet, voortaan zullen ze keizer Vespasianus moeten gehoorzamen."

Bryn rekte zich uit en geeuwde. „Maakt het eigenlijk verschil wie de teugels in handen heeft?" vroeg hij.

Felix grijnsde. „Dat zou ik denken, mijn jongen. Maar ik geef toe: al die staatszaken gaan ons begrip ver te boven. Jij en ik zullen er wel niet veel van merken dat er een nieuwe keizer aan de macht is."

Maar hiermee kreeg de oude Felix toch niet helemaal gelijk. Weldra was Rome een en al bedrijvigheid in afwachting van de intocht van Vespasianus. Ook ten huize van Sempronius Maximus, evenals trouwens in de familiekring van talrijke andere gezeten burgers, werden de nodige toebereidselen getroffen om deze gebeurtenis feestelijk te vieren. Iedereen had het zo druk, dat de dagen als in een roes voorbijgingen. De eerste twee dagen slaagde Bryn er niettemin in zijn belofte aan Eddi na te komen. Beide keren kreeg hij de kans om van de overvloed aan levensmiddelen die het huis binnenstroomde, zoveel mee te nemen als hij maar kon dragen. Op de derde dag echter merkte hij tot zijn verwondering dat zijn vriend niet kwam opdagen. Bryn wachtte zo lang hij maar enigszins kon, maar moest tenslotte terugkeren zonder dat hij Eddi had gezien. Hij vermoedde dat deze zoveel extra-werk moest doen, dat hij tijd te kort kwam, en troostte zich met de gedachte dat hij al genoeg eten had aangesleept voor de rest van de week. Maar toen Eddi ook de volgende morgen verstek liet gaan, begon Bryn zich ongerust te maken. Na veel wikken en wegen besloot hij Gajus in vertrouwen te nemen.

Nog steeds was hij niet in de gelegenheid geweest zijn meester van de gang van zaken op de hoogte te brengen. Als gevolg van de op handen zijnde feestelijkheden was de normale dagorde in huize Sempronius grondig verstoord en Bryn begreep dat dit voorlopig wel zo zou blijven ook. De enkele keren dat zijn meester hem had laten roepen, was dit alleen maar geweest om een dringende boodschap te doen. Gajus was veel te nauw betrokken bij de organisatie van allerlei festiviteiten om zich met de persoonlijke aangelegenheden van zijn slaaf te kunnen bemoeien. Maar nu moest het er dan toch maar van komen, besloot Bryn kordaat.

HOOFDSTUK 6

Eddi wordt gered

Tijdens de dagen die volgden keek Bryn vergeefs uit naar een kans om zijn meester in vertrouwen te nemen. Zelf had hij het trouwens zo druk met boodschappen doen, dat er geen minuut overbleef om naar Eddi te zoeken. De wanhoop nabij klampte hij tenslotte Felix aan, 's avonds laat, toen de oude man zijn vermoeiende dagtaak erop had zitten.

„Zo, zo, wringt hem daar de schoen," zei Felix knorrig, toen hij het hele verhaal had aangehoord. „Nou, wat mij betreft, mag je een uur de deur uit. Misschien begin je eens wat harder te werken als je je niet meer zo ongerust hoeft te maken over die vriend van je."

Bryn bloosde. „Ik doe altijd erg mijn best," zei hij op ernstige toon.

„Behalve dan de laatste week, bedoel je," kreeg hij ten antwoord. „Zelfs

„Zit nu verder maar niet te tobben, ik kom toch."

een blinde kon nog zien dat je je hoofd niet bij je werk had. Je bent niet half zo handig als toen je hier voor het eerst kwam rondkijken. Ik was al bang dat je net zo'n luiaard werd als de anderen. En als mijn meester het me niet had verboden, had ik je er misschien met de zweep van langs gegeven. Beloof je me dat je voortaan weer wat beter zult aanpakken, als je nu je vriend mag opzoeken?"

„Daar kunt u op rekenen," zei Bryn gretig. „Ik zal zorgen dat u niet meer te klagen hebt."

Felix kon een vriendelijke grijns maar amper onderdrukken. „Vooruit, schiet dan maar op. Je kunt dan tegelijk nog even een boodschap voor me doen. Je moet even naar de Straat van de Waterpotten gaan. Op weg naar de veemarkt kom je er vlak langs. Hij ligt bij de Vicus Tuscus. Weet je wat ik bedoel?"

Bryn knikte bevestigend. „Ja zeker. Het is een van de zijstraten waar ik weleens door ben gekomen."

„Mooi zo. Dan ga je daar naar de winkel van Publius en geeft hem dit geld." Hij overhandigde de jongen een muntstuk. „En je vertelt erbij dat het van mij is en dat ik het wil inzetten op Varius. Begrepen?"

„Ja, hoor. Het komt best voor elkaar."

„Vergeet het niet!" riep hij Bryn nog achterna, toen deze de tuin uit rende. „Inzetten op Varius. En zorg dat je over een uur terug bent!"

„In orde!" bevestigde Bryn, terwijl hij het muntstuk in zijn gordel wegborg.

Hij maakte zo hard mogelijk voort. Onderweg verwijlden zijn gedachten beurtelings bij de lotgevallen van Eddi en bij de boodschap die Felix hem had meegegeven. Hij begreep natuurlijk wel wat de oude slaaf in de zin had. De hele stad gonsde van de voorspellingen over de belangrijke wagenrennen die binnenkort zouden worden gehouden in de Circus Maximus. Ofschoon er nog bijna een week zou voorbijgaan eer de favorieten tegen elkaar in het strijdperk zouden treden, waren al overal de kleuren te zien die ze zouden dragen. Vooral de jongere Romeinen tooiden zich, al naar hun voorkeur, met rode of groene strikken en sjerpen. Varius, de renner die het vertrouwen van Felix genoot, behoorde tot de groene ploeg.

Tegen de tijd dat Bryn zich door het gewoel had gedrongen dat op en om het marktplein heerste, was zijn tijd al bijna half verstreken. Hij begreep dat hij het zich niet kon veroorloven lang bij de uitdragerij te blijven rondhangen, in de hoop dat hij daar Eddi toevallig zou ontmoeten. Er waren krassere maatregelen vereist.

Hij liep de steeg in en stak meteen de binnenplaats over in de richting van de winkeldeur. In één oogopslag zag hij dat er niemand anders binnen was dan de koopman, doordat er geen kleren voor het raam lagen. In de winkel zag alles er even kaal en verwaarloosd uit. In de wanden zaten wat roestige spijkers, die blijkbaar bestemd waren voor het ophangen van koopwaar. In het midden van de bedompte ruimte stond een zwartgeblakerd komfoor, dat een dikke, olieachtige walm verspreidde, die Bryn onmiddellijk op de keel sloeg en die zijn ogen aan het tranen maakte.

Servius zat dicht bij de etalage en was klaarblijkelijk bezig zijn rekening op te maken. Nu en dan snoof hij de reuk op van een in azijn gedrenkt stuk vodden dat hij bij wijze van zakdoek gebruikte. Toen hij de jongen hoorde kuchen, keerde hij zich om en keek hem achterdochtig aan vanonder zijn borstelige wenkbrauwen.

„Wat moet je hier?" snauwde hij.

„Bent u Servius Calvus, de klerenkoopman?" vroeg Bryn op de man af.

„Ja. Wie ben jij? En wat kom je doen?"

Bryn toonde de man het onderscheidingsteken dat hij op zijn tuniek droeg, ten bewijze dat hij tot de huishouding van Sempronius behoorde. Langzaam en met nadruk noemde hij de naam en de rang van zijn meester. „Mijn naam is Berinus en ik ben van de stam van de zuidelijke Briganten," besloot hij, in de hoop dat hij erin was geslaagd

Beide keren kreeg hij de kans om van de overvloed aan levensmiddelen die het huis binnenstroomde, zoveel mee te nemen als hij maar kon dragen.

„Ja," zei hij tenslotte, „dat is zo. Maar sinds kort heb ik die slaaf niet meer."

de handelaar met dit vertoon te imponeren. Dit was inderdaad het geval. Servius kwam langzaam overeind, veegde zijn handen af aan zijn groezelige voorschoot en begon de jongen meteen op een heel andere toon toe te spreken.

„Wat kan ik voor je doen?" vroeg hij met een gemaakt onderdanige glimlach. Het leek hem het verstandigst zo voorzichtig mogelijk op te treden, want hij had Bryn nooit eerder ontmoet. Hij wist dat zijn bezoeker een slaaf was, maar hij wist ook dat sommige slaven hoge posten bekleedden en het volle vertrouwen van hun meesters hadden. De patriciërs oefenden grote invloed uit. Het was maar het beste hun personeel zoveel mogelijk te vriend te houden, ook al voelde je jezelf een burger van de eerste rang.

Bryn genoot met volle teugen van zijn succes. Als hij wat beter op de hoogte was geweest, had hij hiervoor een gemakkelijke verklaring kunnen vinden. Zijn meester was namelijk eigenaar van de winkel die de koopman had gehuurd en van een hele reeks andere gebouwen die tussen de veemarkt en de Vicus Tuscus waren verrezen.

In een poging om zijn stem zo gewoon mogelijk te laten klinken zei Bryn: „Is het juist dat u een slaaf heeft gekocht die afkomstig is uit Brittannië?"

De man wierp hem een bezorgde blik toe en aarzelde even met antwoorden. „Ja," zei hij tenslotte, „dat is zo. Maar sinds kort heb ik die slaaf niet meer. Hij kreeg last van koorts. Of... hoe zal ik het zeggen... Hij was totaal uitgeput. Het leek me toe dat hij het werk hier niet goed aankon."

Bryn voelde een vlaag van onrust door zich heen gaan. Dit voorspelde niet veel goeds. „Wat is er dan met die jongen gebeurd?" vroeg hij brutaal.

„Ik kon hem verder niet gebruiken. Daarom heb ik hem verkocht aan de aannemer die bezig is met het zetten van een paar huizenblokken op de linkeroever van de rivier."

„U zei dat hij uitgeput was. Wanneer heeft u hem verkocht?" liet Bryn er snel op volgen.

„Twee dagen geleden. Hij was uitgeput, zeker. Maar hij was nog lang niet dood."

Bryn dacht een ogenblik na. Als Eddi was tewerkgesteld op de linkeroever van de Tiber, kon het nog wel een hele tijd duren eer hij hem had teruggevonden. In elk geval zou er diezelfde avond niets meer van komen. Hij bedankte de koopman voor diens inlichtingen en ging weg. Toen hij even later de sloppenwijk achter zich liet, hoorde hij de trompetters van de Palatijnse garde het signaal blazen dat elk vol uur werd herhaald. Om te voorkomen dat hij te laat zou zijn, vervolgde hij zijn weg in een sukkeldrafje.

Felix stond hem aan de achterdeur al op te wachten. „Je bent nog net op tijd," gromde de oude slaaf.

„Ik was anders wel vroeger geweest," hijgde de jongen, „maar in de winkel van Publius was het stampvol en daar moest ik een hele tijd wachten."

„Het is goed, mijn jongen," zei Felix vriendelijk. „Op een paar minuten meer of minder kwam het nu ook weer niet aan, hoor. Vertel eens, heb je je vriend gevonden?"

„Nee," antwoordde Bryn bedroefd en daarna bracht hij Felix op de hoogte van het nieuws dat hij had vernomen in de uitdragerij.

„Juist. Staan de zaken er zó voor," zei Felix bedachtzaam. „Die Servius is zo sluw als een vos, maar vandaag of morgen brandt hij zijn vingers, let op wat ik je zeg. Ik begrijp niet dat die aannemer het spelletje niet heeft doorzien. Die zal de knaap wel voor een spotprijsje hebben overgenomen."

„Hoe bedoelt u?" vroeg Bryn. „Wat voor een spelletje?"

„Nou, dat lijkt me nogal duidelijk," luidde het antwoord. „De jongen is ernstig ziek geworden. Servius zal wel bang zijn geweest dat hij leed aan pest of zo'n soort verschrikkelijke ziekte, en daarom wilde hij hem zo gauw mogelijk kwijt. Maar hij kon moeilijk met hem naar de markt gaan, want de wet schrijft voor dat iemand die een zieke slaaf wil verkopen, deze een kap moet laten dragen, zodat iedereen kan zien dat er iets bijzonders met hem aan de hand is. En daarom heeft de ouwe slimmerik zijn slaaf onderhands verkocht."

WORDT VERVOLGD

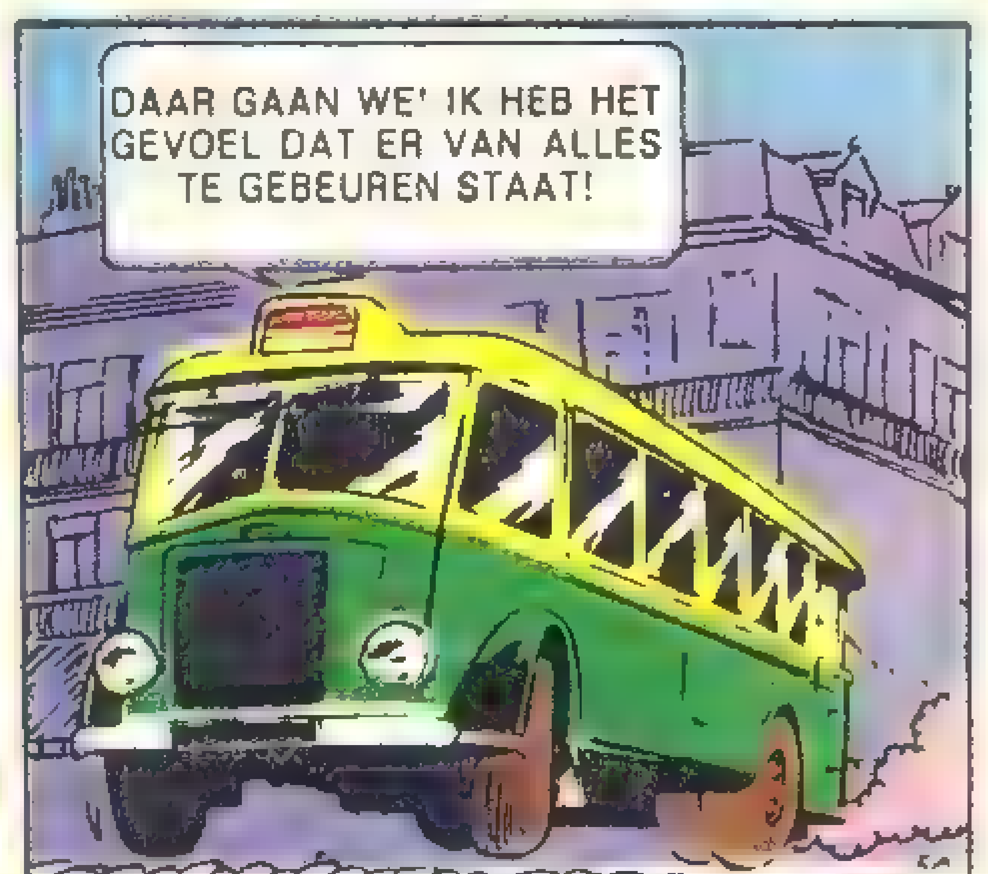
De club van vijf en de FORM

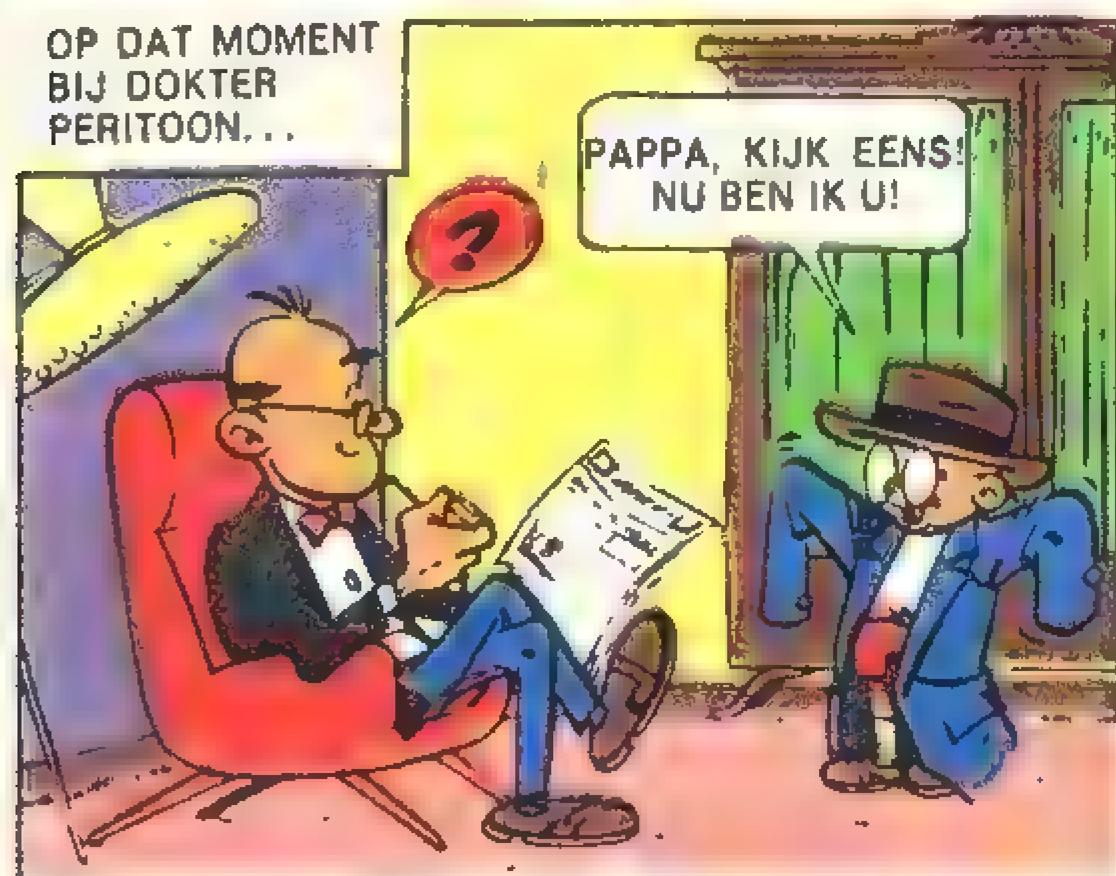

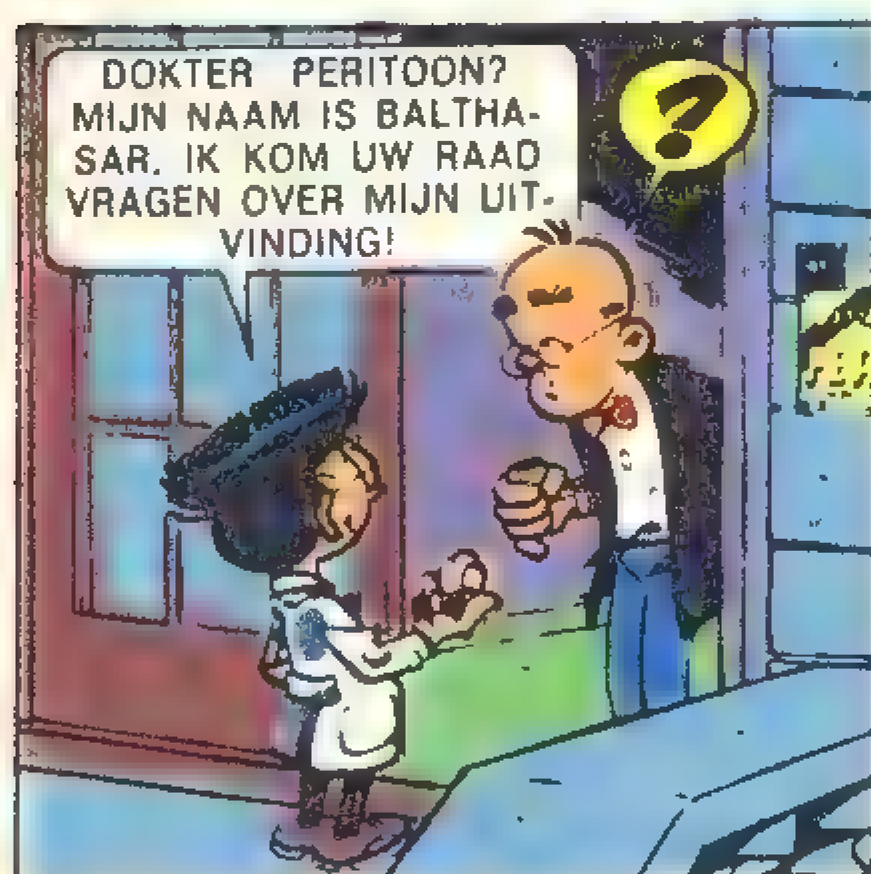

ULE 1000!

Balthasar heeft een verjongingspil uitgevonden...

HOOGGEACHT PUBLIEK!

hier is het trio ZWART & WIT

We kennen allemaal de uitdrukking: ze leven als kat en hond. Dat betekent dat twee mensen niet met elkaar overweg kunnen en altijd ruzie maken. Dit gezegde is ontleend aan de dierenwereld, waar katten en honden over het algemeen niet met elkaar kunnen opschieten. Natuurlijk zijn daar uitzonderingen op; misschien heb je zelf thuis wel een hond en een poes, die in volle vrede met elkaar leven en elkaar geen strobreed in de weg leggen.

Een uitzondering op de regel is in elk geval te vinden in het huis van mevrouw Olive Tate in het Engelse plaatsje Bexleyheath in het graafschap Kent. Mevrouw Tate heeft een hond, een poes en een konijn en die drie kunnen het prima met elkaar vinden. Maar dat is nog niet alles. Ze voeren gedrieën ook allerlei toeren en acrobatische kunstjes uit, die hun bazin ze geleerd heeft.

De hond is een collie en luistert naar de naam Lord Roy, het konijn heet Mary-Ann en de poes Josephine. „Ze vormen samen een heel ongewoon stel," vertelt mevrouw Tate, „maar ze zijn goeie maatjes en zijn altijd bij elkaar. Ze delen hetzelfde hok en hetzelfde voedsel."

Mevrouw Tate heeft een bijzonder beroep: zij is dierentrainster. Speciaal voor films en televisie en soms ook wel voor circussen richt zij allerhande dieren af en leert hun kunstjes. De meeste van deze dieren blijven zo lang bij haar, tot ze de een of andere toer onder de knie hebben, en verhuizen dan naar elders. Lord Roy, Mary-Ann en Josephine echter wonen permanent in het huis in Bexleyheath. Zo nu en dan treedt mevrouw Tate met hen op. Het nummer dat zij uitvoeren heet „Zwart en wit".

Collie Lord Roy is wat je noemt een veteraan in het „vak". Hij treedt al sinds jaren geregeld op in films en voor de televisie. Voor de Engelse kijkers (vooral voor de kinderen) is hij een vertrouwde figuur. Het konijn en de poes zijn nog amateurs, maar volgens mevrouw Tate maken zij een goede kans om ook grote bekendheid te krijgen.

Het hoogtepunt van het nummer „Zwart en wit" bestaat hierin, dat Josephine de poes een laddertje opklimt en over het konijn Mary-Ann heen springt. „Het heeft enorm lang geduurd, voordat ze het kunstje kenden," zegt mevrouw Tate. „Vooral het konijn voelde er eerst niets voor. Konijnen kun je moeilijk iets leren, want ze zijn nogal zenuwachtig van aard. Maar na heel veel oefenen heeft Mary-Ann toch eindelijk haar angst overwonnen en nu blijft ze rustig zitten."

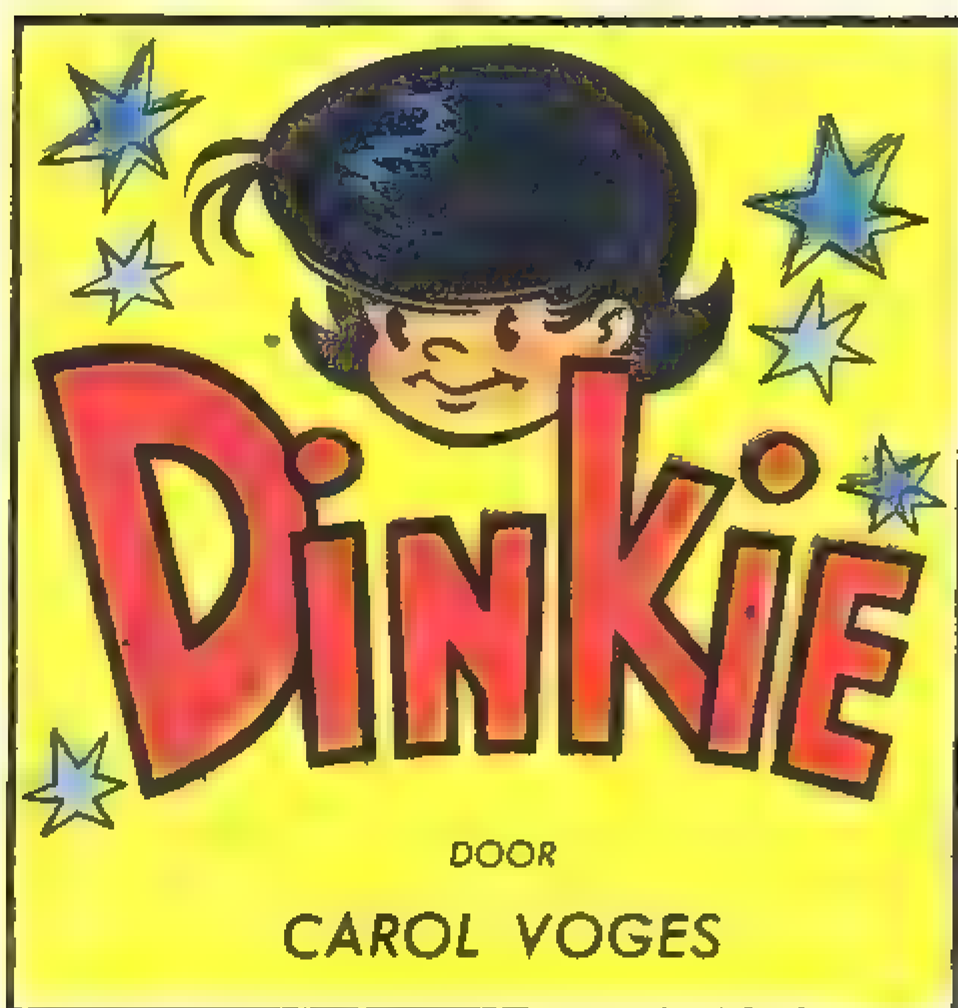
Onze foto's tonen een paar onderdelen van het optreden van „Zwart en wit". Het hele nummer bestaat uit een tiental kunststukjes, die vlot na elkaar worden uitgevoerd. Op het einde van de show klimmen het konijn en de poes in een mandje en blijven daar gedwee zitten, terwijl Lord Roy hen wegdraagt.

Einde van de show. Lord Roy draagt zijn „collega's" in een mandje weg.

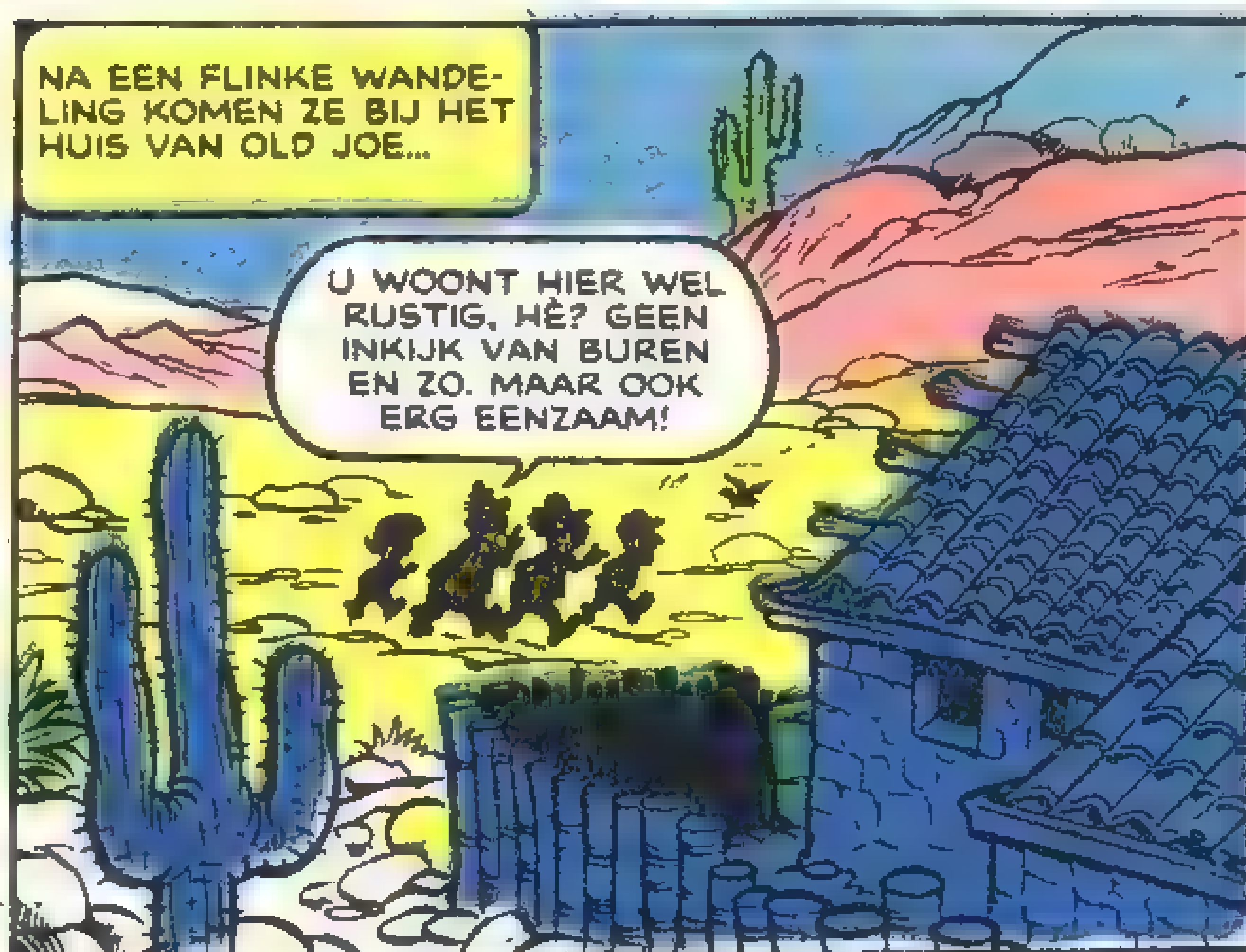
Het trio „Zwart en wit" tijdens een van zijn kunststukjes. Het heeft veel tijd gekost, voordat Mary-Ann rustig durfde te blijven zitten, maar nu schijnt ze het de gewoonste zaak van de wereld te vinden.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

NEE MAAR, MENEER OLD JOE, WAT ZEGT U DAAR? WERD U MET EEN RODE KOFFER OP UW HOOFD GESLAGEN? DIE KOFFER ZOEKEN WIJ! DAAR ZITTEN WIJ AL DAGEN ACHTERAAN!

DIE KOFFER IS VAN PROFESSOR PIECKER. HIJ ZIT VOL MET GEHEIME DOCUMENTEN. HIJ HEEFT HEM ONDER DE GROOTSTE GEHEIMHOUDING AAN ONS MEEGEGEVEN, VOELT U WEL?
OLD JOE BEGRIJPT NIETS VAN HET VERHAAL, OPA!

ZO IS HET. DAT MEISJE HEEFT GELIJK. IK BEGRIJP ER GEEN STEEK VAN. MAAR LATEN WE TOCH NAAR MIJN HUIS GAAN, DAN KUNNEN WE DAAR VERDER PRATEN.

NA EEN FLINKE WANDELING KOMEN ZE BIJ HET HUIS VAN OLD JOE...
U WOONT HIER WEL RUSTIG, HÈ? GEEN INKIJK VAN BUREN EN ZO. MAAR OOK ERG EENZAAM!

DAAROM IS HET ZO LEUK MIJN REDDERS IN MIJN HUIS TE MOGEN ONTVANGEN. KOMT U BINNEN, VRIENDEN, EN MAAK HET U GEMAKKELIJK!

TJONGE, WAT GEZELLIG IS HET HIER!
DIT IS SANTOS, MIJN TROUWE HELPER, EEN VECHTJAS EERSTE KLAS EN EEN PRIMA KOK. GA ZITTEN, VRIENDEN, GA ZITTEN!

SANTOS ZAL EEN PAAR FIJNE HAPJES VOOR U KLAARMAKEN. SAMBAROLAKOEKJES MET SUIKER, EN DIE BESPROEIEN WE DAN MET TIKO-MANOWIJN!

SANTOS ZAL VOOR DIE BUBBELS OP UW HOOFD EEN ZAK IJSWATER EN WAT KOUDWATERVERBANDEN MAKEN. DAN ZIJN DIE LELIJKE BOBBELTJES ZO WEG!

HIJ MEENT HET WEL GOED!
WEET JE, SANTOS, WIJ VONDEN OLD JOE VASTGEBONDEN IN HET ZAND. HIJ WAS GESLAGEN MET EEN KOFFER!

ZO IS HET. LUISTER, LANDROTTEN! LATEN WE NIET VERGETEN DAT WE ACHTER EEN STEL SCHURKEN AAN ZITTEN. HET IS WEL LEUK OM JE WAT TE LATEN VERWENNEN, MAAR IK ZEG JULLIE DAT WE ZO LELIJK UIT DE KOERS RAKEN!

DE MAN VAN STAAL

TED EN KEN ZITTEN ACHTER DE BOEVEN AAN, DIE AMERIKA MET HUN MOL ONVEILIG MAKEN. NU ZIJN ZE OOK IN HET BEZIT VAN DE ZENDER DIE ARCHIE MOET BESTUREN.

DAAR IS ARCHIE! ZET DE ZENDER IN WERKING, VOORDAT HIJ IN ONZE MOL VERDWIJNT!

DAN BREEKT EEN NOODWEER LOS...

TERUG! REN VOOR JE LEVEN!

HET IS EEN CYCLOON!

ARCHIE ZIT ER MIDDENIN...

OOEE!!

DE MOL! WAAR IS DE MOL?

GEEN IDEE!...

OOK DE ENORME MACHINE WORDT MEEGESLEURD...

TED EN KEN ACHTERVOLGEN DE BOEVEN...

PAS OP, DE WIND WORDT STERKER!

KLIM IN DIE BOOM!

WAAR ZOU ARCHIE ZIJN?

WE MOETEN NU VOOR ONSZELF ZORGEN!

DE STORM RAAST DE HELE NACHT DOOR...

'S MORGENS...
DE STORM IS GAAN LIGGEN. NU MOETEN WE ARCHIE OPZOEKEN!
ER ZIJN GELUKKIG BOTEN GENOEG!

DAT IS DE AUTO WAARMEE DE BOEVEN ZIJN ONTSNAPT!
ZOUDEN ZIJ ARCHIE SOMS GEVONDEN HEBBEN?

SALANDA EN RICCO ZIJN GERED.
NERGENS EEN SPOOR VAN ARCHIE OF DE MOL!
MISSCHIEN VINDEN WE ZE NOG!

OPEENS...
PAS OP, DAAR ZIJN TED EN KEN!
KIJK DAAR EENS!

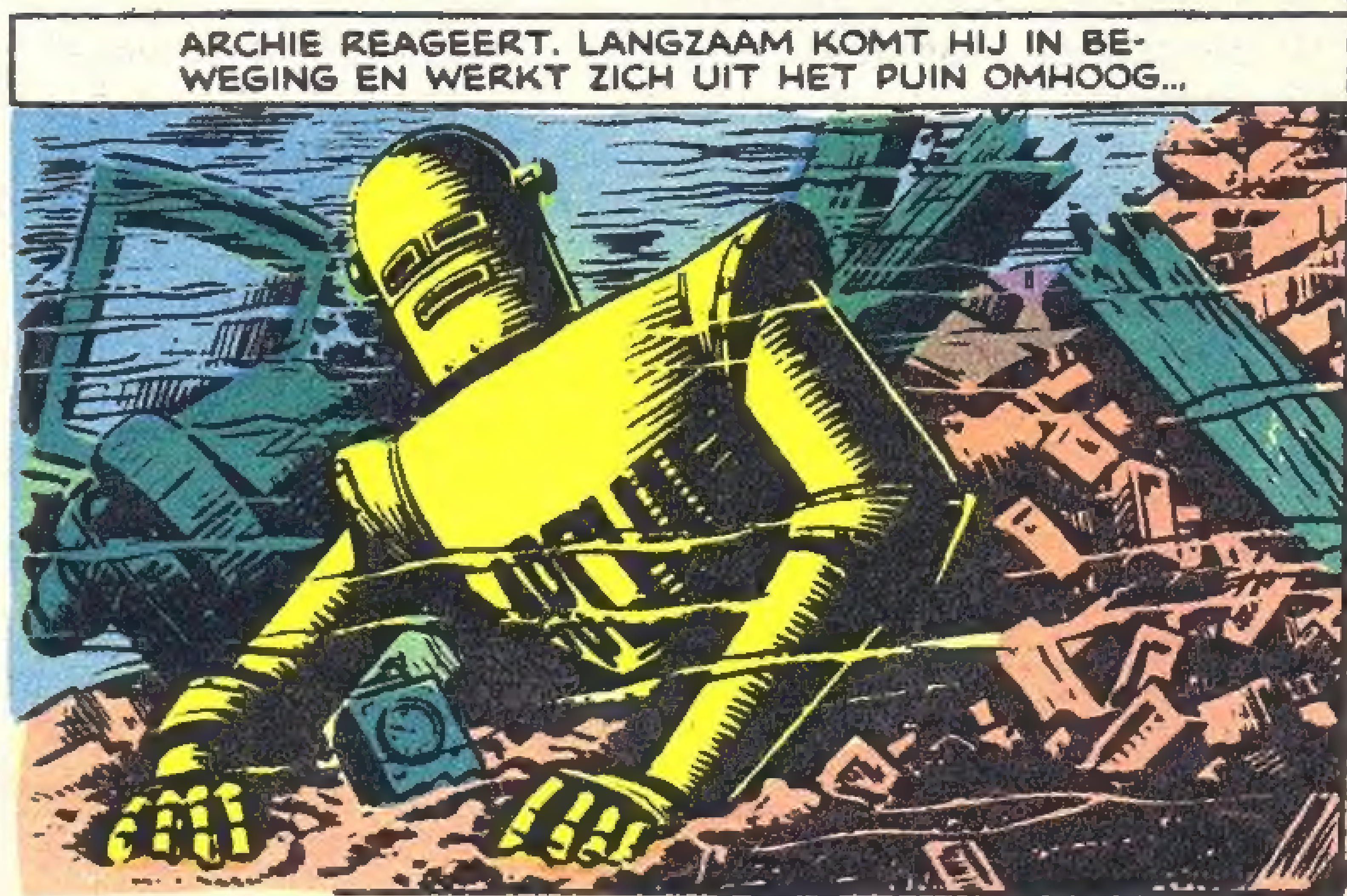
MOOI ZO. SALANDA ZAL DE ZENDER TOCH TERUG MOETEN GEVEN!

ZE LOPEN IN! ZE WILLEN ZICH NATUURLIJK WREKEN!
GEEN WRAAK - ALLEEN MOET HET RECHT ZIJN LOOP HEBBEN!

SALANDA PROBEERT DE GESTOLEN ZENDER...
HET IS EEN GOK, MAAR MISSCHIEN KAN DE ROBOT ONS NOG RED-DEN. HET IS TE PRO-BEREN!

ARCHIE REAGEERT. LANGZAAM KOMT HIJ IN BE-WEGING EN WERKT ZICH UIT HET PUIN OMHOOG...

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Dubbelwoorden

1 met gier bemesten; 2 vloeistof overgieten; 3 gat dichtmaken; 4 groeien; 5 stem uitbrengen; 6 putten

Wie Weet Het?

1 — b; 2 —a; 3 —b; 4 — c; 5 — a; 6 — c.

Tovervierkant

B	O	O	S
O	O	S	T
O	S	L	O
S	T	O	K

Vlechtmatje

	P		S		O	
P	L	A	T	I	N	A
	A		U		D	
S	T	U	I	T	E	R
	I		T		U	
O	N	D	E	U	G	D
	A		R		D	

Een-Woord-Rebus

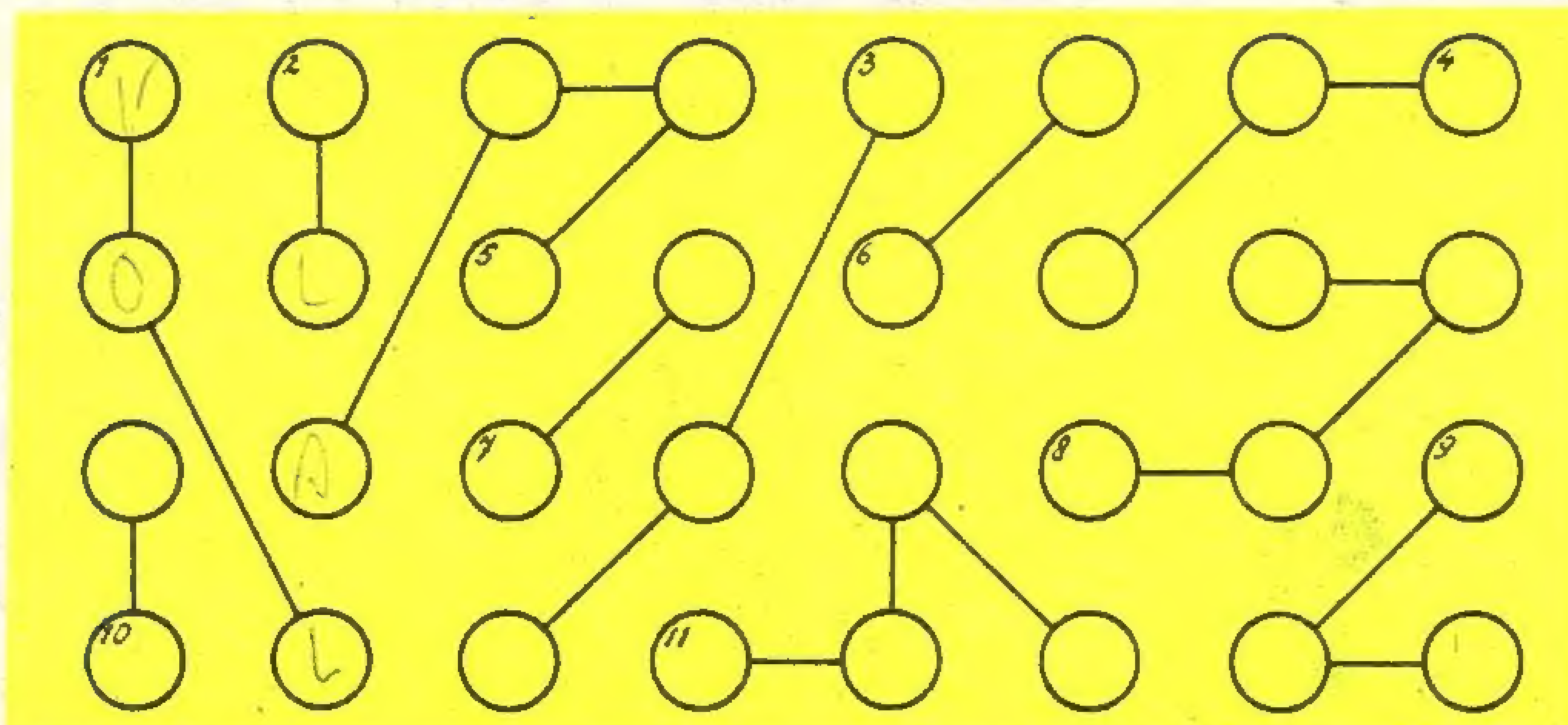
KAMPEERTERREIN

SPREEKWOORDPUZZEL

Dit lijkt wel een schakelbord met allerlei ingewikkelde verbindingen. Nu zijn het wel verbindingslijnen, doch alleen maar om je op het spoor te brengen van het spreekwoord, dat in deze opgave verborgen zit. Je gaat namelijk de gevraagde woorden opzoeken, waarvan je de letters invult in het groepje cirkels, dat met hetzelfde cijfer begint. De eerste letter in het kringetje met het cijfer en de verdere letters zet je in de cirkels, die je vindt als je het lijntje volgt. Je weet dus telkens precies uit hoeveel letters de woorden moeten bestaan. Als je klaar bent en de goede keuze gedaan hebt, moet je als je de horizontale rijen langs gaat, het spreekwoord kunnen lezen.

1 Gevuld
2 Uitroep van pijn
3 Onderwijs
4 Kip
5 Gereedschap om iets vast te pakken
6 Reeds
7 Eerstkomend (afk.)
8 Grondsoort
9 Schrijfgereedschap
10 Voegwoord
11 Erg kreupel

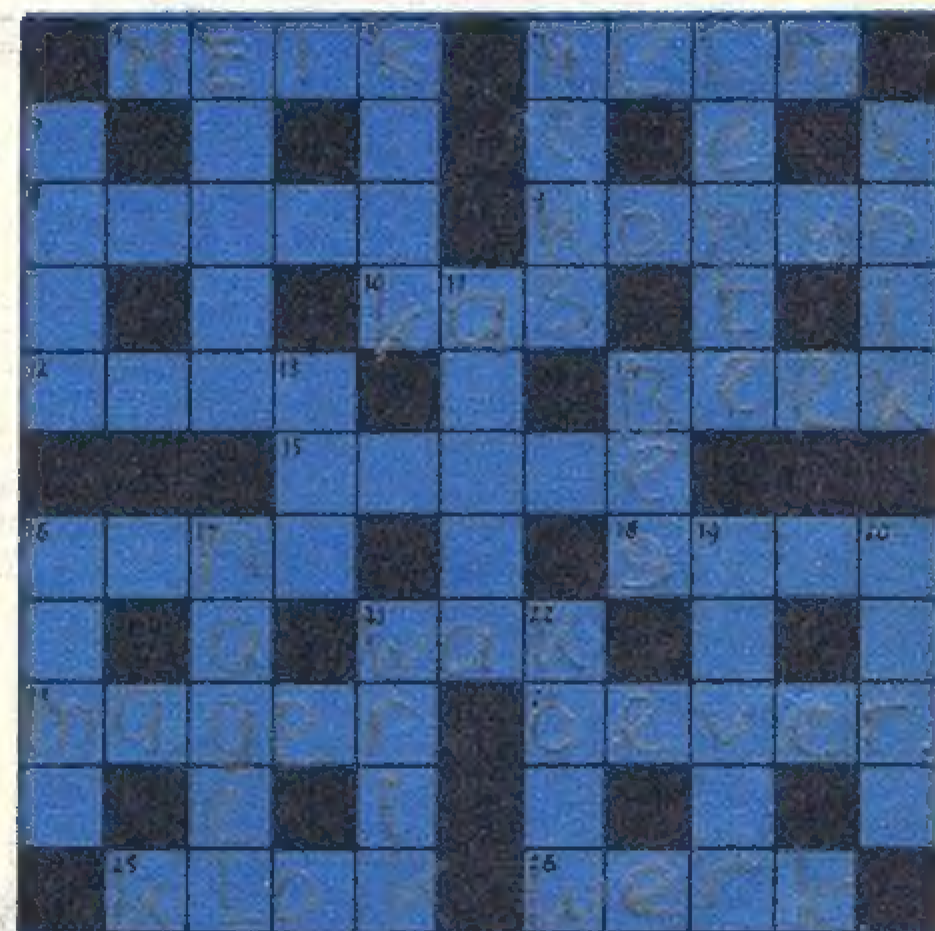

Horizontaal:

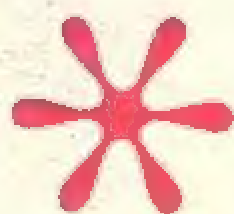
1 Zuivelprodukt
4 Duingras
8 Verstand
9 Knaagdier met lange oren
10 Bergplaats voor geld
12 Aanspreektitel voor vorsten
14 Riviertje
15 Vleinaampje voor moeder
16 Oog van fototoestel
18 Vogel
21 Gat in het ijs
23 Lang niet dik
24 Waterkant
25 Uurwerk
26 Arbeid

Verticaal:

2 Parfum
3 Erg kreupel
4 Toverkol
5 Voorjaar
6 Reigerachtige vogel
7 Jabeweging met het hoofd
11 Scheepsschade
13 Badplaats in Duitsland
14 Vrucht
16 Verlichtingsornament
17 Hoornachtig deel van de vinger
19 Ijverig
20 Deel
21 Open rijtuigje
22 Koord van hennepdraden

VISITEKAARTJE
T. SON
RIGA
Welk beroep heeft deze meneer?

Alona Wildebras

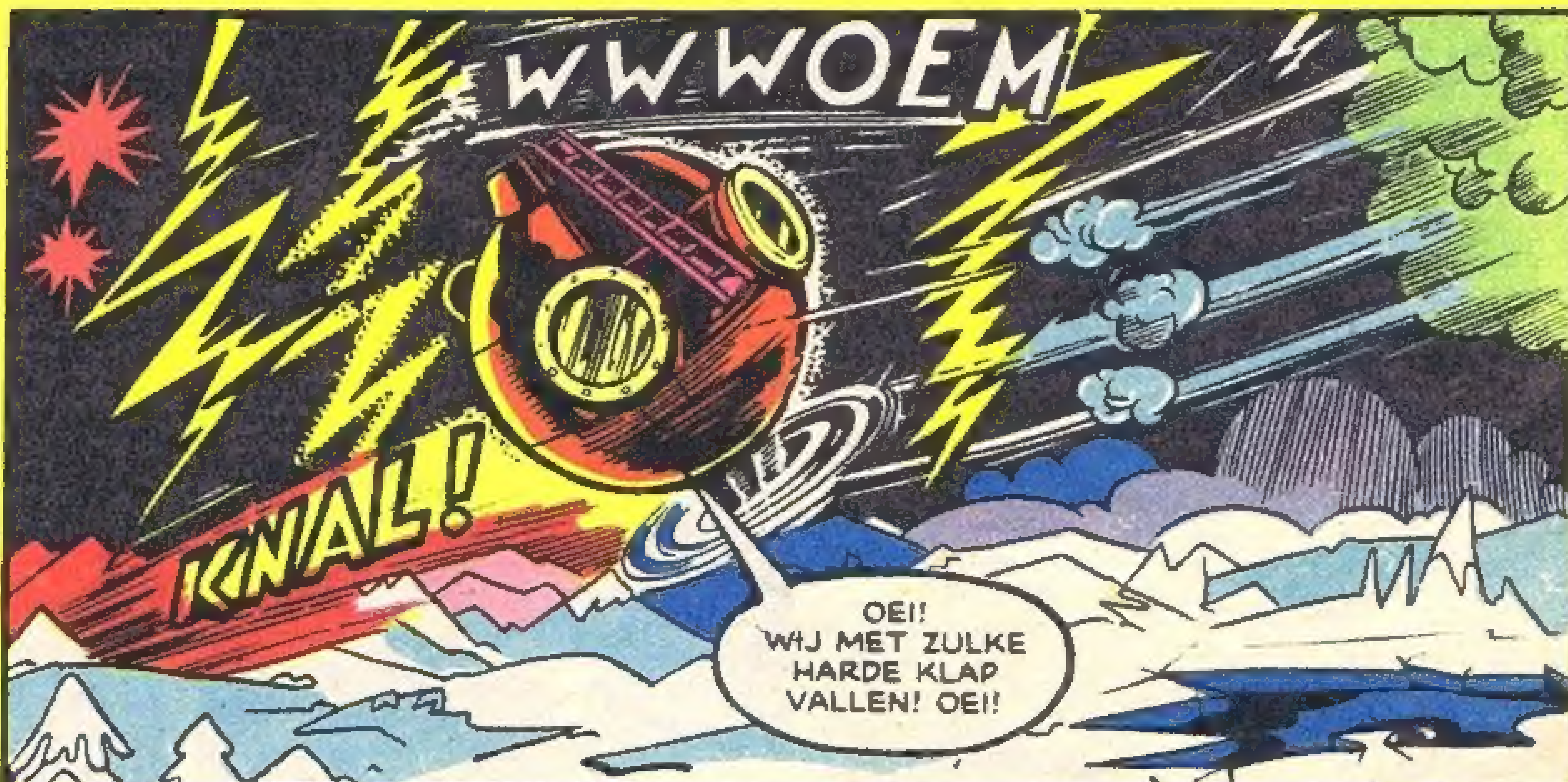
Kan Alona de boodschapper nog bereiken?
Dat horen we volgende week!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.